

RELIGIE VERSUS PĂRTĂȘIE - O ALTĂ ATRACȚIE - Partea a noua

Domnul să vă binecuvânteze. Este bine să fiu cu voi în această dimineață. În timp ce suntem împreună, să luăm Bibliile și să le deschidem la Geneza capitolul 3. Între timp, vreau să-i salut pe frații care ne vizitează astăzi. Suntem privilegiați să-i avem cu noi pe părinții lui Angie în acest weekend, și ne bucurăm să-i avem aici, în biserică, în această dimineață. Este un privilegiu. De asemenea, sunt cu noi, după o lungă absență, fratele Vincent și sora Emeline Sitchula. Ei s-au întors să ne viziteze, așa că Domnul să vă binecuvânteze. Ne bucurăm să vă vedem.

Deci, Geneza 3. Vom continua cu seria „Religie versus părtășie,” aceasta fiind partea a noua, pe care am intitulat-o: „**O altă atracție.**”

Voi face o mică recapitulare și o scurtă prezentare.

Geneza 3.6-10:

„Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui, și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.

Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorturi din ele.

Atunci, au auzit Glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină prin răcoarea zilei: și Adam și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină.

Dar Domnul Dumnezeu l-a chemat pe Adam, și i-a zis: „Unde ești?”

Adam a răspuns: „Ți-am auzit Glasul în grădină, și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.”

Să ne plecăm capetele și să ne rugăm.

Doamne, binecuvântează Cuvântul Tău în această dimineață. Doamne Isuse, îți mulțumesc Tată, pentru că ne-ai dat privilegiul să venim în acest loc, prin har.

Stăpâne, Tu ne-ai permis să ne adunăm, așa că revarsă mila Ta peste noi, harul Tău din belșug Doamne, căci ne considerăm un popor privilegiat. Luând acest Cuvânt biblic, oricine știe să citească, poate să-l deschidă și să-l citească, dar numai Tu Doamne, Îl poți deschide prin descoperire, ca să știm ce vrei să ne spui în această zi. Doamne, Te rugăm să vii să ne frângi Pâinea, și să hrănești oile Tale în timp ce Te așteptăm, pentru că venim flămânzi, Stăpâne, și avem nevoie de Tine ca să ne dai porția care ne-a fost rânduită în această zi.

Te rog să binecuvântezi vasul prin care vei vorbi ca să spună numai Adevărul și unge-ne urechile ca să auzim, să pricepem și să primim tot ce ai pentru noi în această zi. Te rugăm în Numele Domnului Isus Hristos. Amin. Vă puteți așeza.

Sunt câteva lucruri pe care le-am analizat, și vreau să vi le fac cunoscute.

Noi știm că șarpele a ispitit femeia punându-i întrebări despre pomul din care i s-a poruncit să nu mănânce, și ea a început să raționeze. Atunci, ea s-a mutat de la credința în Cuvântul lui Dumnezeu, la raționament. Ea a mers mereu prin credință pentru că Dumnezeu a spus să nu ia din acel pom și ea L-a crezut pe Dumnezeu și L-a ascultat, dar acum șarpele îi vorbește folosind raționamentul ei și o ademenește. Apoi, prin raționament, femeia a aruncat o privire spre pom și nu a putut discerne prin raționamentul ei, ce anume nu era în ordine cu pomul, căci *„pomul era bun de mâncat, plăcut la privit și de dorit să o facă mai înțeleaptă.”* Când a trecut de la credință la raționament, femeia a fost prinsă sub raționamentul uman, și a căzut, așa că a luat și a mâncat din pomul din care i s-a spus să nu ia, apoi a dat și soțului ei. El a mâncat și imediat ochii lor s-au deschis și au știut că sunt goi. Ei erau goi și înainte, dar erau orbi; de fapt nu erau orbi dar se aflau sub vălul inocenței, așa că se puteau privi unul pe celălalt fără să fie vreo poftă, nu exista nici o dorință greșită. Nu exista rușine, nu era o conștientizare că erau goi pentru că nu li se deschisese înțelegerea până când au mâncat din acel pom. Atunci ochii lor s-au deschis și au cunoscut binele și răul, iar Adam s-a dus repede, a luat frunze de smochin, le-a cusut laolaltă și s-au acoperit cu ele.

În mesajul **Dumnezeu ascuns în simplitate**, fratele Branham spune:

„La început, când omul a păcătuit, și-a arătat natura, că întotdeauna încearcă să se ascundă de Dumnezeu și își face el singur o cale prin care să se simtă justificat, o religie. Cuvântul „religie,” înseamnă „acoperire.” Așa că a încercat să-și facă propria lui religie.”

Astfel, Adam a luat frunze de smochin și le-a cusut împreună ca să-și acopere goliciunea. După ce a luat din pom, a încercat să-și acopere păcatul, să-și acopere rușinea, așa că, a făcut el însuși propria lui acoperire, propria lui religie. El și-a făcut propria religie încercând să se acopere cu ea, dar când a venit în prezența lui Dumnezeu, a văzut că era gol. Cum a recunoscut el prezența lui Dumnezeu? Acest lucru este foarte important pentru noi. Înțelegeți? El nu a recunoscut prezența lui Dumnezeu printr-o formă, ci printr-un Glas. El aude un Glas. Glasul lui Dumnezeu vine în grădină, dar el se ascunde de prezența lui Dumnezeu. Când a auzit Glasul, a știut că Dumnezeu era prezent și s-a ascuns. Nu a trebuit să vadă ceva cu ochii ca să știe că Dumnezeu era prezent, ci când l-a auzit Glasul, Adam a știut că Dumnezeu era acolo și s-a ascuns.

Dumnezeu i-a zis: „Unde ești?” Și Adam a răspuns: „M-am ascuns pentru că sunt gol.” Teoretic, el nu era gol pentru că se acoperise cu un șorț făcut din frunze de smochin, el își făcuse deja propria acoperire, propria religie, o protecție între el și Dumnezeu. Amin. Dar când a auzit Glasul lui Dumnezeu, și a recunoscut prezența Lui, și-a dat seama că frunzele sale de smochin nu erau suficiente pentru a-i acoperi goliciunea. El a înțeles că, deși avea o acoperire, totuși era gol, deoarece religia niciodată nu va acoperi păcatul.

Să citim versetul 21 din Geneza capitolul 3:

„Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevestei lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele.”

Dumnezeu a ucis primele animale din această creație. Dumnezeu însuși a coborât și a luat viața unui înlocuitor nevinovat în locul vieții copiilor Săi care au păcătuit și meritau să moară. Dumnezeu Judecătorul coboară și face o împăcare, făcându-le El însuși o acoperire din piele. El a luat pielea de la un animal, așa că a trebuit să-l omoare, arătând ce va face când Își va aduce propriul Miel, pe Fiul lui Dumnezeu, ca Miel al lui Dumnezeu. El a omorât acel miel, și a acoperit cu pielea lui păcatul copiilor Săi, aceasta fiind o prefigurare a ceea ce urma să facă. Astfel, Dumnezeu ucide primul animal ca să-și împace copiii cu Sine, și să facă ispășire pentru ei; să le acopere goliciunea, să le acopere rușinea păcatului lor. Pentru că ei nu puteau veni cu propria lor religie la un Tată bun, El însuși le-a oferit o ispășire prin sânge, și le-a dat pielea de la animalul jertfit în locul lor, cu care s-au acoperit.

Omul își făcuse propria religie, propria acoperire care nu era corectă, așa că

Dumnezeu însuși le-a oferit acoperirea hotărâtă de El. Singura acoperire de care are nevoie omul, este acoperirea oferită de Dumnezeu.

De aceea, astăzi a venit un profet ca să îmbrace Mireasa în Cuvânt, deoarece Cuvântul este singura acoperire adevărată și potrivită. Cuvântul este El însuși.

În mesajul **Părtășie**, din anul 1960, Fratele Branham spune:

„În încheiere, aş putea spune aceasta: „Când Dumnezeu a văzut că copiii Săi au păcătuțit în grădina Eden și au plecat de la El, Dumnezeu însuși care este Judecătorul Suprem, a făcut o împăcare, ca să restabilească părtășia cu creaturile Sale, prin sângele vărsat al unui animal.”

Astfel, am văzut că totul a început în Geneza. Tot ce vedem că se întâmplă astăzi, a început în Geneza, și tot ce se sfârșește în Apocalipsa a început în Geneza. Geneza este cartea însămânțării seminței din întreaga Biblie; totul începe acolo, își continuă drumul și ajunge la coacere în Apocalipsa. Amin.

Așadar, Dumnezeu a stabilit un model pentru copiii Săi căzuți, așa că El însuși a venit ca un Glas și a expus goliciunea frunzei de smochin insuficientă pentru religia lor, și a oferit un înlocuitor nevinovat, pentru ca prin vărsarea sângelui său, copiii Săi să poată primi iertarea păcatelor. Prin aceasta, El le-a oferit o acoperitoare cu care să se acopere, și El să poată restabili părtășia cu creația Sa.

Aceasta este povestea din întreaga Biblie și Dumnezeu a prefigurat-o chiar aici, la început, pentru că El vrea să restabilească ceea ce Satan a încercat să distrugă, părtășia și armonia dintre Dumnezeu și copiii Săi.

Să deschidem acum la Geneza 4, pentru că, așa cum am spus, facem o recapitulare rapidă. Geneza 4.3-5:

„După o bucată de vreme, Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare din roadele pământului.

Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre Jertfa lui;

Dar spre Cain și spre jertfa lui n-a privit cu plăcere. Cain s-a mâniat foarte tare, și i s-a posomorât fața.”

Evrei 11.4, ne spune:

„Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.”

Deci, Abel a oferit o jertfă mai bună decât Cain prin credință. Amin. Credința a fost o descoperire pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Abel cu privire la ceea ce era nevoie să-l aducă pentru împăcare. Prin credință Abel a oferit o jertfă mai bună decât Cain, și a primit mărturia că este neprihănit. Abel a dovedit că el este cel neprihănit pentru că a primit prin credință ceea ce Cain nu a putut primi nici măcar prin sfatul lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu i-a spus ce să facă. El i-a zis: *„Fă bine pentru că dacă faci bine, va fi bine cu tine.”*

Cain nu a putut nici măcar să repete și să aducă o jertfă la fel ca și Abel, dar Abel a prins-o prin credință, prin descoperire. Amin.

Știți că Noe a construit o Arcă tot prin credință, pentru că Dumnezeu i-a descoperit Planul de mântuire pentru ziua lui, iar el a crezut și a intrat în acțiune prin credință.

Evrei 11, arată că toate acele personaje au lucrat prin credință pentru că Dumnezeu a descoperit Ceva în fiecare Epocă și în fiecare zi. El i-a descoperit lui Noe că Planul mântuirii din ziua lui, era să construiască o Arcă. El i-a descoperit lui Abraham că Planul de răscumpărare din ziua lui, era printr-o sămânță promisă. Vreau să spun că El a continuat să dea o descoperire prin mesajul din ziua lor, iar ei au primit acea descoperire, și acea descoperire a mărturisit că erau drepti pentru că au crezut-o și au intrat în acțiune.

În mesajul **Dumnezeul acestei epoci rele**, fratele Branham spune:

„Observați-l pe Cain. El nu a vrut o jertfă de sânge, ci a venit și a oferit fructele câmpului pe altarul său.. El a făcut totul foarte religios, exact ca și Abel: a oferit o jertfă, a căzut în fața lui Dumnezeu în închinare, supus în toate felurile dar fără descoperire.”

Acum vrem să vedem de ce este credința atât de importantă. Credința nu este un concept, și nu poate fi învățată. Tu nu poți învăța pe cineva și să-l instruiști cum să aibă credință pentru că credința nu este intelectuală, ci este un dar care vine de la Dumnezeu: *„Prin har sunteți mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi,*

ci este darul lui Dumnezeu.”

Abel nu a primit credința prin educație pentru că nu era o învățătură de seminar, nici un Plan de lucru, nu. Nu a fost nici măcar o memorare a Scripturilor sau participarea la o biserică, ci Abel avea un dar de la Dumnezeu, dar Cain nu avea și nu a fost capabil să creadă.

Când privești în Evrei 11, îi vezi pe toți acei oameni numiți „Eroii credinței.” Întrebarea care se ridică, este de ce erau ei eroi? Ce au făcut ei ca să fie eroi? Ei au crezut doar ceea ce a spus Dumnezeu și au acționat conform credinței lor. Dar acea credință nu era credința lor, ci era un dar de la Dumnezeu care dovedea că erau copiii lui Dumnezeu. Sămânța lui Dumnezeu a lucrat întotdeauna prin credință, iar Evrei 11 întărește aceasta pentru a ne arăta că totul a fost prin credință, și prin credință, și prin credință, și până la capăt a fost doar prin credință. Credința în ceea ce nu vezi astăzi, nu credința în ceea ce a făcut Dumnezeu ieri, ci este credința în Planul de răscumpărare pentru ziua ta. Abel a putut primi această credință dar Cain nu a putut-o primi, de aceea, fiecare își depune mărturia lui aici, la început, în Geneza.

Este vorba despre două forme de închinare reprezentate prin Cain și Abel. Cain se închină după propriul său intelect și după propria sa dorință, totuși el nu a avut o jertfă rea, deoarece Scriptura spune că Abel a adus „o jertfă mai bună decât Cain.” Scriptura nu spune că jertfa lui Cain nu a fost bună, deoarece el a oferit „primele roade,” iar mai târziu a fost stabilit ca „întâile roade,” să fie o jertfă bună.

Dar jertfa de animal nu aducea răscumpărarea pentru că era jertfa unui miel înlocuitor al adevăratului Miel care trebuia să aducă răscumpărarea și împăcarea mai târziu.

Deci Cain avea o formă de închinare, dar și Abel avea o formă de închinare și amândoi erau sinceri în închinarea lor. Trebuie să înțelegem că atât Abel cât și Cain au vrut să se închine lui Dumnezeu. Cain a făcut un mare efort ca să poată oferi o jertfă lui Dumnezeu: a cultivat pământul, s-a îngrijit de creșterea plantelor; a construit altarul și la sfârșit, a adus roadele pentru care muncise foarte mult. Abel nu a muncit, ci el a primit o descoperire de la Dumnezeu prin care i s-a arătat care era voia lui Dumnezeu. Astfel, a luat unul din mieii din turmă, l-a jertfit și a lăsat sângele lui să curgă pe altar, iar Dumnezeu i-a primit jertfa. Abel nu a depus nici un efort dovedind că lucrările religioase nu produc credință și nu sunt egale cu

descoperirea lui Dumnezeu.

Totuși, avem atâtea forme religioase și aceste forme religioase vor produce un sistem de rânduieli și ordine bisericesti pentru că există un confort în a face ceva prin care să fim recunoscuți și să primim trecere înaintea lui Dumnezeu. Dar dacă poți face tu ceva, atunci nu mai este „prin har,” ci prin fapte. Dacă muncești tu pentru salvarea ta, atunci Dumnezeu nu te mai poate mântui prin har, ci te salvează prin faptele pe care le faci și pentru care îți este dator.

Dar Dumnezeu nu o face prin fapte, ci prin har, astfel, El a cerut credinței să intre în contact cu harul Său, deci, nu avea să fie printr-un efort, nici prin frumusețe, nici chiar prin sinceritate, pentru că poți să te înșeli, fiind sincer. Cain a fost sincer, dar a fost greșit și a fost respins, și el a devenit atât de mânios, încât l-a ucis pe fratele său. De ce? Pentru că nu putea suporta Adevărul, și Abel avea Glasul Adevărului. Glasul Adevărului a arătat că închinarea lui Cain este goliciune și aceasta l-a făcut să se enerveze și să-șiucidă fratele. De ce l-a omorât? Din cauza închinării.

Mai departe, în mesajul **Dumnezeul acestei epoci rele**, ni se spune:

„Iar Cuvântul a fost de la început Planul lui Dumnezeu, și Dumnezeu a arătat prin descoperire tocmai lucrul pe care l-a susținut El și l-a punctat, arătând că era corect. Nu religia, nu un altar, nu apartenența la o biserică, nu aducerea unei jertfe, nu a fi sincer, ci descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu.”

Aceasta aduce acceptarea închinării.

Am făcut o scurtă recapitulare pentru a-i aduce pe toți la zi, și acum vom merge mai departe. Vom citi mai multe citate din mesajul **Dumnezeul acestei epoci rele**, unde profetul lui Dumnezeu spune:

„Observați cu atenție în timp ce studiem Cuvântul lui Dumnezeu. Poate să pară ciudat, foarte ciudat că în această epocă a harului când Dumnezeu Își ia un popor pentru Numele Său care este Mireasa Sa din această epocă rea care ar trebui numită „epoca răului.” Tocmai epoca din care Dumnezeu Își cheamă afară prin har un popor pentru Numele Său, este o epocă rea.”

Astfel, fratele Branham începe să așeze un principiu și să arate că epoca harului desăvârșit, finalizarea harului, are loc chiar în epoca răului, dar cele două epoci vor alerga pe piste paralele.

În mesajul **Dumnezeul acestei epoci rele**, el continuă:

„De ce ar alege Dumnezeu un popor pentru Numele Lui din această epocă? Pentru că vrea s-o încerce pe Mireasa Sa. Și când Ea a fost încercată, a fost dovedită față de Satan. Cum a fost la început, așa va fi și la sfârșit.”

De ce ar chema Dumnezeu o Mireasă dintr-o epocă așa de rea, din acest Eden al Satanei în care el este în culmea încercărilor de a împlini tot ce și-a imaginat? El este dumnezeul acestei lumi și are controlul ei, el este ceea ce spune Biblia.

Când L-a luat pe Isus și L-a dus sus pe munte, I-a arătat toate împărățiile aceste lumi și I-a spus: *„Toate Ți le voi da Ție, dacă Te închini mie.”* El le avea pe toate iar Isus nu I-a mustrat și nu i-a spus că nu are autoritate peste ele, pentru că avea, din cauză că Adam a căzut și a pierdut titlul de proprietate al creației, iar Satan venea acum ca dumnezeul acestei lumi. El este *„domnul puterii văzduhului,”* în această epocă rea când Edenul Satanei a ajuns la apogeu.

Știm că lui Dumnezeu i-a trebuit șase mii de ani pentru a crea Edenul Său, iar diavolul are tot șase mii de ani în care și-a creat edenul lui. Dar tocmai când el este în culmea creației edenului său, când ajunge la apogeul puterii lui și are controlul asupra întregii lumi, Dumnezeu Își cheamă Mireasa Lui afară din mijlocul ei. Pare că este un mare contrast, dar Dumnezeu iubește contrastul.

Micul David, un băiat prea mic pentru a se înrola în armată, îl ucide pe cel mai puternic soldat vrăjmaș care a fost vreodată în acea vale. Dumnezeu iubește contrastul, așa că acum, din această epocă malefică, El va chema afară o Mireasă pentru Sine. De ce? Ca s-o încerce.

Ascultați. Fratele Branham a spus că El Se întoarce din nou la început, deoarece în Edenul Lui, o mireasă a fost încercată, dar a căzut și a fost judecată. Femeia a căzut când se afla pe un tărâm al perfecțiunii, în Edenul în care era iubire desăvârșită, pace desăvârșită, era o creație desăvârșită, armonie desăvârșită cu natura, relație și părtășie desăvârșită. În acel Eden, femeia s-a confruntat cu imperfecțiunea, cu ispita și a căzut. Dar acum, pentru a avea biruință, Dumnezeu va merge la extremitatea opusă, nu în perfecțiune, ci în imperfecțiune, într-o imperfecțiune deplină și într-o perversiune deplină, când tot ce a creat Dumnezeu a fost pervertit de diavol; când întreaga societate, cultura și totul a fost pervertit și diavolul are control absolut asupra a tot ce este în lume; când totul este sub perversiune și răutate, din toată această situație, Dumnezeu va chema o Mireasă și

o va lăsa să treacă prin același test prin care a trecut prima mireasă, pentru că lui Dumnezeu Îi place să biruiască, să-Și arate Puterea. Amin.

Dacă te gândești că ești capabil să biruiești în acest eden al Satanei, te înșeli, pentru că nu ești tu, ci „*Cel ce este în tine, este mai mare decât cel ce este în lume.*” Dumnezeu Își va arăta Puterea în această generație malefică printr-o Mireasă care nu va lua propriul ei raționament sau propria gândire, ci va rămâne cu Cuvântul lui Dumnezeu și nu Îl va schimba cu nici o idee sau părere omenească rațională.

Continuăm cu același mesaj:

„Noi aflăm că această epocă rea este pentru a-i dovedi Satanei că Ea nu este ca Eva, că Ea nu este felul acela de femeie.”

Dumnezeu îi dovedește aceasta Satanei. De ce ar face Dumnezeu aceasta? De ce ne-ar chema într-o lume așa de rea? Și de ce ne-ar lăsa într-o astfel de răutate? Pentru a-i dovedi Satanei că Ea nu va cădea. Nu a făcut El aceasta odată în Biblie? Ce ziceți de lucrarea prin care Dumnezeu i-a dovedit Satanei aceasta? Satan s-a prezentat înaintea Lui Dumnezeu și a fiilor Săi, și are loc un dialog în care Dumnezeu îl întreabă:

„De unde vii?”

„De la cutreierarea pământului.”

„L-ai văzut pe slujitorul Meu, Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ, credincios și ascultător de Dumnezeu.”

Dumnezeu va face același lucru cu Mireasa Lui și va dovedi că „*Ea nu este ca Eva, nu este genul acela de femeie. Mireasa va fi încercată prin Cuvântul Său așa cum a fost încercată mireasa lui Adam. Mireasa lui Adam a crezut fiecare pârțică din Cuvânt, totul, dar a fost confuză la o singură promisiune: că „El este Același ieri, azi și în veci.*” Ea a căzut la o promisiune sub ispita vrăjmașului când au stat față în față.

Acum, poporul care este chemat pentru Numele Lui, este Mireasa Lui, și Ea va veni din nou în contact cu vrăjmașul și va fi încercată prin același lucru; nu prin ceva adevăr denominațional, ci prin fiecare Cuvânt și Ea va ține la fiecare Cuvânt.

Tot în mesajul **Dumnezeul acestei epoci rele**, el spune:

„În lumea de astăzi, sunt la lucru două duhuri opuse: unul este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, iar celălalt este duhul diavolului lucrând prin amăgire. Oamenii de pe pământ, își fac acum alegerea. Duhul Sfânt este aici chemând afară o Mireasă pentru Hristos. El face aceasta susținând Cuvântul promisiunii Lui față de Ea în această epocă, arătând că Acesta este Hristos. Dacă degetul ar trebui să se miște în această epocă, se va mișca; dacă piciorul trebuie să se miște în această epocă, se va mișca; dacă ochiul trebuie să vadă în această epocă, va vedea. Vedeți Duhul lui Dumnezeu cum a crescut în deplina statură a lui Dumnezeu? Aceasta este epoca în care trăim acum și Duhul Sfânt este aici susținând Mesajul orei. El face aceasta pentru ca oamenii care Îl cred pe Dumnezeu, să fie chemați afară din acest haos al Satanei. Dar și duhul nelegiuit al diavolului este aici și își cheamă și el biserica lui prin amăgire, ca de obicei, și prin pervertirea Cuvântului lui Dumnezeu așa cum a făcut la început. Vedeți? Totul vine înapoi la epoca seminței din Eden. Iată-l din nou aici, la final.”

Astfel, vedem că Duhul lui Dumnezeu cheamă o Mireasă, dar și duhul diavolului își cheamă biserica lui „prin amăgire, ca de obicei, și prin pervertirea Cuvântului lui Dumnezeu,” pentru că bătălia este întotdeauna în jurul Cuvântului lui Dumnezeu. Diavolul lucrează întotdeauna încercând să tulbure ceea ce face Dumnezeu. Astăzi, diavolul nu mai lucrează cu cei din baruri și din casele de prostituție, căci toți aceia sunt dăruiți și slujesc acele duhuri, ci diavolul încearcă să câștige bătălia împotriva lui Dumnezeu. Războiul este între Dumnezeu și Satan. Amin. Aceasta este cea mai mare bătălie, este o confruntare între Dumnezeu și Satan și totul are de-a face cu Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, când a venit la Eva, el a pervertit porunca Cuvântului, și a făcut-o să eșueze în a asculta de porunca lui Dumnezeu.

Astăzi, el provoacă eșecul a milioane de oameni prin pervertirea Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel, Satan se folosește de tradiții, prin adaptarea Cuvântului după propria lor înțelegere și după propriul lor gust, sentimente și dorințe. Ei adaptează Cuvântul lui Dumnezeu ca să se potrivească cu dorințele, planurile și gândirea lor, și astfel, diavolul înșală milioane de oameni care merg la biserică, se roagă la Maria făcând rugăciuni pe mărgelile din rozariu, se botează în Tată, Fiu și Duh Sfânt schimbând Cuvântul pentru a-l potrivi cu propriile lor dorințe.

Dar în această zi, Dumnezeu va ridica o Mireasă care va rămâne cu Cuvântul, cu Biblia.

Să ne întoarcem la Geneze 3, începând cu versetul 1-5:

„Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului,” era mai înțelept cu privire la căile vieții, era înțelept și viclean, „era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu.

El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat „Să nu mâncați din toți pomii din grădină?”

Femeia a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină.”

Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.”

Atunci șarpele a zis femeii: „Hotărât, că nu veți muri.”

Astfel, șarpele a contrazis Cuvântul lui Dumnezeu. Gândiți-vă că femeia nu a primit numele „Eva,” decât după ce a săvârșit adulterul. Până atunci, ea era doar femeie și numele ei era „Adam,” deoarece în Geneza 5.2, citim:

„I-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, i-a binecuvântat, și le-a dat numele de „Adam,” (traducere din engleză) în ziua când au fost făcuți.”

Astfel, femeia era doamna Adam, iar el era domnul Adam. Ea nu a primit un alt nume până când nu a devenit „mama tuturor celor vii.”

Femeia trăia într-un tărâm al perfecțiunii lui Dumnezeu și totul era la îndemâna ei. Era moștenitoare împreună cu Adam, și co-conducătoare împreună cu Adam, deoarece era o parte din Adam. Adam era singur, dar Dumnezeu a luat o coastă din el și a făcut din ea o femeie, apoi i-a pus împreună, așa că, „cei doi, vor fi un singur trup.” Dumnezeu a privit la ei, și i-a numit „Adam.” Ei domneau împreună în Eden, și ea avea un climat perfect, o atmosferă perfectă, o unire și o părtășie perfectă cu soțul ei; și o părtășie perfectă cu Dumnezeu, „în răcoarea serii,” când El venea și Se plimba prin grădină. Totul era o armonie perfectă în jurul ei până când a primit îndoiala semănată de șarpe care era uns de diavolul. El a început să vorbească cu ea și să-i pună întrebări despre porunca Domnului.

„Nu vei muri. Cu siguranță nu vei muri, dar Dumnezeu știe că în ziua când vei mânca, ochii tăi se vor deschide și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.”

Ea era deja un dumnezeu pe pământ, pentru că avea stăpânire și conducere, putere și autoritate și totul îi era supus ei, și soțului ei. Amin. Dar acum, diavolul a semănat îndoială în inima ei, apoi a creat o nevoie, și dintr-o dată, ea nu a mai fost mulțumită cu ceea ce i-a dat Dumnezeu și a început să-și dorească ceva ce Dumnezeu i-a spus să nu ia. Și pentru că în inima ei a început să dorească acel lucru, a început să poftască ceea ce nu poftise niciodată. Ea nu poftise niciodată ceva rău până la conversația cu șarpele care a început să-i deschidă vălul poftei, iar ea a început să dorească lucrul pe care Dumnezeu îl reținuse. Șarpele a mers direct la logica și raționamentul ei și a creat în ea dorința, a creat în ea o lipsă. Ea nu a cunoscut niciodată că are vreo lipsă, pentru că nu i-a lipsit niciodată ceva înainte, dar prin minciuna lui, șarpele a creat în ea o lipsă. Astfel, dintr-o dată ea a simțit că are în ea o nevoie.

După această conversație, femeia s-a uitat la pom, și:

„Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat, plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui, și a mâncat.”

Vedeți? Ea trăia în desăvârșire, dar ce a făcut-o să părăsească desăvârșirea și să se mute de acolo? Atracția diavolului. Diavolul i-a creat o atracție spre ceva mai mult, și dintr-o dată, a început să simtă pofta ochilor, pofta cărnii, și mândria vieții. Voi nu veți lăsa niciodată perfecțiunea fără să aveți o atracție. Apoi, atracția devine mai atrăgătoare decât perfecțiunea în care trăiești pentru că acesta este felul în care diavolul aduce înșelăciunea.

Să mergem împreună la 1 Ioan 2.15-16:

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.

Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume.”

Când a început să privească acel pom, femeia a început să le exprime pe toate trei: pofta ochilor, pofta cărnii și mândria vieții. Ea a văzut că era un pom bun de mâncat, plăcut ochilor și de dorit să-l înțeleagă, așa că a început să aibă gânduri noi despre Dumnezeu și a început să se aplece spre raționamentul ei, în loc să rămână la credința simplă în Cuvântul lui Dumnezeu. Ea a început să raționeze și să argumenteze, chiar să motiveze acest lucru. De ce? Pentru că acum, în ea era

ceva care o făcea să dorească acel pom. Diavolul a trebuit să picteze tabloul în așa fel, încât ea să își dorească acel pom; să meargă înapoi și să reevalueze Cuvântul lui Dumnezeu prin raționamentul ei, apoi să meargă înainte și să se simtă justificată să obțină ceea ce pofta din ea o făcea să dorească.

Să citim din Iacov 1.13-16:

„Nimeni, când este ispitit, să nu zică: „Sunt ispitit de Dumnezeu.” Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El însuși, nu ispitește pe nimeni.

Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși, și momit.

Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea.

Nu vă înșelați preaiubiții mei frați.”

Nimeni să nu spună: „Sunt ispitit de Dumnezeu,” pentru că fiecare om este ispitit când este atras de pofta lui însuși. Amin. Cine este cel mai mare dușman al meu? Chiar omul acesta. (fratele Chad arată spre el însuși.) Și fratele Branham a spus:

„Cel mai mare dușman pe care îl am, este William Branham. El este cel care iese mereu de pe calea lui Dumnezeu, omul acesta. Acest corp al morții în care trăiesc, trebuie să se supună Cuvântului, dar ceea ce își dorește întotdeauna, ceea ce vrea, este pofta. El are dorințe și vrea să obțină ceea ce dorește. Minteă umană este de asemenea căzută sub poftele naturii umane căzute, și caută un motiv pentru a avea ceea ce dorește. Ea ajunge să ia Cuvântul lui Dumnezeu, și începe să raționeze cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, ca să împlinească poftele cărnii. „Dar Dumnezeu nu ispitește pe nimeni, ci fiecare este ispitit de pofta lui însuși.”

Să ne întoarcem la Geneza 6.1-3:

„Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului, și li s-au născut fete,

Fiii lui Dumnezeu, au văzut că fetele oamenilor erau frumoase, și pentru că erau corecți, (traducere din engleză), din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales.

Atunci Domnul a zis: „Duhul Meu nu va rămâna pururea în om, căci și omul nu

este decât carne păcătoasă: totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.”

Dintr-o dată, fiii lui Dumnezeu, care ar fi trebuit să trăiască o viață separată, au început să fie ademeniți de fiicele oamenilor, descendentele lui Cain. Ei ar fi trebuit să trăiască separați, dar dintr-o dată, au fost ademeniți, și fiind conduși de propriile poftă, au început să ia neveste dintre fiicele oamenilor. Atunci, Dumnezeu a spus:

„Duhul Meu nu va locui pururea în om...Totuși, zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.” (Geneza 6.3)

Voi distruge lumea aceasta pentru că diavolul lucrează întotdeauna în felul acesta.

În mesajul **Uniți sub un singur Cap**, fratele Branham spune:

„Nu uitați că frumusețea este înșelătoare. Satan este acela care a avut ideea să facă o împărăție mai bună și mai frumoasă decât împărăția lui Mihail. Frumusețea a fost de la început cauza căderii și Satan s-a folosit de ea încă de atunci. Ce har avem să vedem că împărăția diavolului este făcută să arate atât de drăguță și mulți oameni se îndrăgostesc de ea și o aleg. Amintiți-vă că diavolul este foarte religios.”

Să spunem „Amin.” Diavolul este foarte religios. El nu este unul care stă într-un colț întunecat încercând să vândă droguri copiilor voștri la școală; aceasta este consecința căderii omului și aceia sunt demonii care se dezlănțuie, dar diavolul este foarte religios, el lua parte la închinarea din cer, la adevărata închinare adusă lui Dumnezeu, el a participat la acea părtășie. Amin. Deci, diavolul este religios. El a fost ungerea lui Cain, el i-a uns pe fariseii și saducheii care s-au împotrivit lui Isus Hristos când era aici, când Cuvântul s-a făcut trup, când tot ce a scris Moise, stătea acum în fața lor. Religiosul diavol a ajuns în farisei și în saducheii, în preoții cei mai de seamă și în bătrânii poporului, așa că toți îl numeau pe Isus Hristos Belzebul. Ei au ținut o întâlnire secretă pentru a se sfătui cum să-L ucidă, apoi au ieșit și au făcut rugăciuni în Templu, au ars tămâie, au dat bani ca jertfă și împlineau tot ce a spus Moise, respectau Legea și judecau pe oameni conform Legii, dar erau total unși de diavolul. Aceasta este înșelăciunea, aceasta face diavolul pentru a împiedeca copiii lui Dumnezeu și pentru a opri înaintarea Planului lui Dumnezeu. Aceasta face religia. Religia este problema.

„Nu uitați că diavolul este foarte religios. Mulți oameni merg la o biserică cu turlă înalte și scaune de pluș, și nu este de mirare că predicatorul nu poate predica mai

mult de cincisprezece minute, pentru că, dacă ar sta mai mult timp în acele scaune, ar adormi. Ei au orgă cu tuburi de un milion de dolari și un pastor cu gulerul încheiat la spate, cu o robă lungă pe deasupra, și care gădilă urechile ascultătorilor cu ceva din societate sau cu puțină politică.

O, dar noi nu vrem așa ceva. Adevărații copii ai lui Dumnezeu, dacă trebuie să stea la colțul străzii într-o misiune, o fac cu plăcere pentru a predica Cuvântul lui Dumnezeu în puterea și descoperirea Duhului Sfânt.”

El nu va merge după frumusețe, ci va căuta caracterul Cuvântului.

Vreau să citesc acum din două locuri din Scriptură. Să mergem mai întâi la Ezechiel, apoi voi citi din Isaia pentru că vreau să pun în contrast aceste două Scripturi. Ezechiel 28. Toate aceste lucruri ne sunt foarte familiare, dar vreau să le construim împreună ca să ajungem acolo unde mă îndreaptă inima în această dimineață. Ezechiel 28.11-17:

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, fă un cântec de jale asupra împăratului Tirului, și spune-i: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: ajunseseși la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe.” Despre cine vorbește el aici? Despre Lucifer.

„...desăvârșit în frumusețe.

Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonix, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smarald și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut.

Erai un heruvim ocrotitor cu aripile întinse, te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare.”

Ascultați. Să nu vă gândiți că puteți birui această creatură prin intelect și înțelepciune. Priviți unde se afla, ce a văzut și ce a înțeles; priviți la apropierea lui de Dumnezeu în creația din grădina Eden. El era un heruvim ocrotitor, era chiar acolo, peste tronul lui Dumnezeu. Amin. Credeți că îl veți putea depăși prin intelect și prin înțelepciune? Nu-l veți depăși niciodată așa, dar trebuie să existe ceva, un dar de credință care îți spune: „Te-am rânduit mai dinainte,” și atunci când intri în contact cu Cuvântul lui Dumnezeu, ceva din interiorul tău spune: „Acesta este

Adevărul.” Tu nu ai învățat înțelepciunea lui Dumnezeu într-o școală și toate acele lucruri, și niciodată nu le vei discerne în felul acela. Niciodată nu-l vei depăși prin înțelepciunea ta, deoarece el este mult mai înțelept, este „*plin de înțelepciune, și desăvârșit în frumusețe,*” și este foarte religios.

„Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine.” El știe să facă binele, dar nu-l face.

„Prin mărimea negoțului tău, te-ai umplut de sâlnicie, și ai păcătit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu, și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare.

Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea te arunc la pământ, te dau priveliște împăraților.”

Lucifer însuși a fost înșelat și corupt de propria lui frumusețe. Gândiți-vă, era atât de frumos și de înțelept, încât el însuși a fost corupt de propria lui frumusețe și strălucire. Frumusețea, strălucirea și înțelepciunea produc înșelăciune întotdeauna. Acestea sunt lucrurile prin care el s-a înșelat pe el însuși. Lucifer a fost înșelat de propria lui frumusețe și strălucire, acestea sunt instrumentele care i-au adus lui însuși înșelăciunea și căderea și tot prin aceste instrumente înșală întreaga lume: prin frumusețe, strălucire și înțelepciune.

Să mergem acum la Isaia 53. Aceasta este o profecie despre venirea lui Isus Hristos. Isaia 53.1-3:

„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?

El a crescut înaintea Lui ca o Odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. Nu avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui nu avea nimic care să ne placă.

Disprețuit...”

Dar noi nu am văzut contrastul dintre Hristos și Lucifer. Hristos vine în smerenie, El a fost a ascultător. Vreau să citesc din nou versetul 2:

„El a crescut înaintea Lui ca o Odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. Nu avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui nu avea nimic care să ne placă.”

Noi înțelegem că Isus Hristos nu a fost „de dorit,” pentru că nu avea frumusețe. Așa spune Scriptura, dar ceea ce L-a făcut frumos, a fost Persoana care era în El, ceea ce L-a făcut dorit, a fost chiar Viața Lui, pentru că Dumnezeu trăia în Vasul Lui și aceasta a făcut să fie dorit pentru că El era Cuvântul lui Dumnezeu manifestat, era Cuvântul făcut trup locuind printre noi. Frumusețea Lui era caracterul Tatălui reflectat în Fiul Său. Nu era înfățișarea exterioară. Amin. El a fost respins și disprețuit pentru că nu a avut aceeași frumusețe exterioară pe care a avut-o Lucifer. Dar a avut ceva mult mai mare decât ar fi putut avea vreodată Lucifer. Isus avea chiar caracterul și Viața lui Dumnezeu.

Care a fost atracția lui Hristos? Atracția Lui a fost Cuvântul făcut trup, a fost Viața lui Dumnezeu, nu înțelepciunea și nici frumusețea pe care le-a avut Lucifer.

Vedeți? Isus nu a încercat să atragă oamenii la înțelepciunea Sa sau la Sine însuși, nu încerca să-i conecteze la Dumnezeu; El nu încerca să-și folosească înțelepciunea pentru atracție, deoarece El spunea lucruri care nu aveau sens. Dar Lucifer își folosea înțelepciunea pentru a simplifica Evanghelia ca s-o facă ușor de înțeles, astfel că traducerile biblice sunt atât de „update,” încât nu mai au sens. Scopul lui, este să facă totul atât de simplu, încât nimeni să nu rateze să-l creadă.

Dar când Isus a vorbit cu Nicodim, i-a spus că dacă un om nu se naște din nou, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu. Nicodim L-a întrebat:

„Cum se poate naște un om bătrân încă odată? Ce vrei să spui? Cum adică să mă nasc din nou? Se poate întoarce un adult în timp și să intre din nou în pântecul mamei lui?” Isus nu i-a explicat nimic, ci doar i-a spus:

„Tu ești învățătorul lui Israel și nu pricepi aceste lucruri?”

El nu a încercat să-l ispitească prin înțelepciune, și nu a încercat să-l ademenească intelectual. Isus nu era acolo pentru a-l convinge pe Nicodim sau ca să-l facă să fie perfect, iar Nicodim nu a avut altă opțiune decât să spună că Acesta este El. Isus Hristos a dat Adevărul, și l-a dat atât de dificil de înțeles, încât intelectul uman a rămas foarte nedumerit.

El a privit spre grupul de ucenici și le-a spus:

„Dacă nu beți sângele Fiului omului și dacă nu mâncați trupul Lui, nu aveți parte cu El.”

Ascultați. Dacă ați fi fost acolo în ziua aceea și ați fi fost o ființă umană normală, cu o înțelegere normală, și L-ați fi auzit spunând: „*Dacă nu mâncați carnea Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, nu aveți parte cu El,*” ce ați fi spus? Duhul care era în El vorbea despre Cuvânt, dar în ziua aceea ei nu știau aceasta, iar El nu s-a oprit să le explice. Nu le-a dat nici o explicație care să-i ajute să înțeleagă, nu i-a udat, așa că necredincioșii nu au putut înțelege. El a spus-o și a lăsat ca Adevărul să cadă, așa că mulți dintre ucenici au hotărât să plece pentru că este „*prea de tot.*” Atunci, Isus le-a zis:

„Dacă aceasta este prea greu de înțeles pentru voi, ce ziceți dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se acolo unde era mai înainte?”

Aceasta a făcut cam mulți dintre ucenicii Săi să-L părăsească pentru că El nu era acolo ca să-i atragă intelectual, ci El căuta oile pierdute, iar oile pierdute au un ingredient secret: ele au calitatea de a crede chiar și atunci când nu înțeleg. În ele este ceva care spune: „Eu nu înțeleg ce tocmai ai spus, dar știu că spui Adevărul.” Este exact ceea ce a spus Petru.

Isus a privit la cei doisprezece ucenici, și le-a spus: „*Voi nu vreți să vă duceți?*” Și Petru a răspuns:

„Unde să ne ducem, Doamne? La Tine sunt cuvintele Vieții Veșnice.”

Petru a spus aceasta deși nu a înțeles ce a vrut să spună Isus, când a zis că trebuie să mănânce trupul Lui și să bea sângele Lui; nici când a spus că se înalță acolo unde era mai înainte. Dar mai târziu, când a venit slujba Duhului Sfânt și Cuvântul a început să fie frânt pentru ei, au înțeles. În ziua aceea, Petru a avut o descoperire prin care a știut că Isus era Fiul lui Dumnezeu și că El avea cuvintele Vieții veșnice. Dar Lucifer încearcă să folosească înțelepciunea și frumusețea într-un fel religios pentru a depăși biserica lui Dumnezeu.

În mesajul **Căsătorie și divorț**, fratele Branham spune:

„Observați, Dumnezeu este îmbrăcat în caracter. Acolo nu era frumusețe care să ne facă să-L dorim pe Isus, dar niciodată nu a existat pe pământ un caracter ca al Lui. Acum aflăm că azi, Satan și grupul lui privesc după biserici mari și frumoase, după lucruri frumoase; la aceasta privește lumea de azi. „O, acela este pastorul meu, marele preot evlavios. El merge afară cu roba lui mare și lucruri ca acelea. Ei numesc aceasta frumusețe. Dar adevărații sfinți ai lui Dumnezeu caută caracterul

Cuvântului dovedit.

Aceasta au făcut sfinții în ziua aceea, când L-au văzut pe Isus. Nu era nimic de privit, dar ei au văzut că Dumnezeu era în El.”

Au văzut că Dumnezeu era în El și pentru că erau copiii lui Dumnezeu, au fost atrași de Dumnezeu. Dumnezeu și Cuvântul Său este același lucru. Pentru că sunt copiii lui Dumnezeu, ei sunt atrași de Dumnezeu.

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul.

Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi...”

Și când ei au văzut Cuvântul făcut trup, au fost atrași la El pentru că erau copiii lui Dumnezeu. Poate nu au putut să-L înțeleagă, poate nu a fost intelectual ce li s-a spus și nu era nici frumos, deoarece frumusețea trupească se lua în considerare, dar ceva din ei a fost atras, și a fost o atracție atât de puternică, încât ei și-au părăsit familiile și afacerile, au părăsit tot și L-au urmat pe Isus.

Când lumea a văzut că au început să-L urmeze pe Isus, li s-a părut interesant, și mulți au urcat „la bord,” iar mișcarea a început să crească repede. Știți, au început să aibă loc campanii de vindecare, au mers din oraș în oraș, au hrănit cinci mii de oameni, și toate acestea au fost plăcute, dar ei nu au fost atrași de Dumnezeu și nu s-au întâlnit cu Dumnezeu, de aceea când marile adunări s-au încheiat, ei s-au risipit și au început să-L respingă pe Isus Hristos tot mai mult. Pe măsură ce momentul răstignirii se apropia, El a devenit tot mai respins până când L-au părăsit chiar și o parte din ucenicii Săi. Amin. Grupul acesta a plecat, grupul acela a plecat, și după ce au plecat toți, a rămas doar grupul care era atras de Dumnezeu pentru că Dumnezeu nu S-a schimbat. Fie că adunările erau mari sau mici; fie că aveau loc o mulțime de minuni sau mai puține minuni; fie că a fost acceptat mai mult sau a fost respins, Dumnezeu nu S-a schimbat. Nici locul unde locuia Dumnezeu nu s-a schimbat, Cuvântul Lui Dumnezeu nu S-a schimbat iar atracția lor a fost aceeași ca și la început.

Unii au venit la bord când campaniile de vindecare au început și tot Israelul alerga după El, dar când Isus a început să vorbească tainic și Israel a început să-L părăsească, L-au părăsit și cei care nu erau atrași de Dumnezeu, ci erau atrași de tot ce vedeau pentru că era o altă atracție. Dar pentru copiii lui Dumnezeu, este o

altfel de atracție, care este mai mare ca orice altă atracție și aceasta este pentru Dumnezeu însuși. Este ca un magnet care te atrage iar tu ești magnetizat pentru a fi atras de Dumnezeu.

Să ne întoarcem la Exod 32. 1-8:

„Poporul, văzând că Moise zăbovea să se pogoare de pe munte, s-a strâns în jurul lui Aaron, și i-a zis: „Haide! Fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră; căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut.”

Vreau să observați că până acum, poporul a fost condus de Moise, sau aparent de Moise. Atunci când Moise a vrut să-i elibereze prin puterea lui, a omorât un egiptean, apoi a fugit. Astfel, nu a fost Moise, ci Dumnezeu prin Moise. Dar poporul a privit la un vas iar când vasul nu a mai fost prezent, când l-au scăpat din vedere pe Moise...Știți, când ei au avut probleme și Faraon nu voia să-i lase să plece, Moise a ridicat mâna și a spus: „Să fie muște!” iar muștele au apărut. Apoi, când ciclul s-a repetat, a apărut din nou Moise și a spus: „Să vină broaște!” și broaștele au apărut. Așa au venit toate plăgile apoi au fost scoși din Egipt cu mână puternică iar când au ajuns la Marea Roșie, l-au văzut pe Moise ridicând toiagul și despărțind apele Mării în două, așa că au trecut ca pe uscat.

Când au ajuns la apele amare, l-au văzut pe Moise aruncând un băț în apă, și apele amare s-au făcut dulci; când au rămas fără pâine, l-au văzut pe Moise rugându-se și au primit pâine din cer. Deci, ei erau credincioși firești pentru că aveau nevoie de cineva la care să poată apela și pe care să-l poată atinge, dar acum, când Moise se afla pe munte, în afara vederii lor, nu au mai avut credință în Dumnezeul care i-a condus până acolo pentru că privirea lor era ațintită tot timpul spre Moise. Când Moise a dispărut, au început să se întrebe și să se clatine, și au zis lui Aaron:

„...fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră, căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut.”

Aaron le-a răspuns: „Scoateți cerceii de aur din urechile nevestelor, fiilor și fiicelor voastre, și aduceți-i la mine.”

Și toți și-au scos cerceii de aur din urechi, și i-au adus lui Aaron.

El i-a luat din mâinile din mâinile lor, a bătut aurul cu dalta și a făcut un vițel turnat. Și ei au zis: „Israele, iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului.”

Când a văzut Aaron lucrul acesta, a zidit un altar înaintea lui, și a strigat: „Mâine va fi o sărbătoare în cinstea Domnului.”

Cuvântul „Domn,” înseamnă „Stăpân,” Iehovah, dar Aaron a făcut un idol pentru că oamenii doreau să aibă ceva ce să poată vedea, ce să poată atinge și căruia să se închine și să-i ducă daruri, ceva fizic, și Aaron a făcut aceasta crezând că ei se vor închina lui Iehovah.

„A doua zi, s-au sculat dis de dimineață, și au adus arderi de tot și jertfe de mulțumire. Poporul a șezut de a mânca și a băut; apoi s-au sculat să joace.

Domnul a zis lui Moise: „Scoală și pogoară-te; căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a stricat.

Foarte curând s-au abătut de la calea, pe care le-o poruncisem Eu; și-au făcut un vițel turnat, s-au închinat până la pământ înaintea lui, i-au adus jertfe, și au zis: „Israele, iată dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului.”

Atâta timp cât Moise era prezent, poporul a avut pe cineva la care să privească și au putut să creadă. Cât timp au avut o imagine fizică, ceva la care puteau merge, un vas la care puteau merge și apoi la Dumnezeu, ei puteau fi reprezentați prin intermediul aceluia slujitor, dar marele scop al lui Dumnezeu, a fost să aducă la Sine acest popor pentru că El dorea să aibă un popor care să-L iubească, oameni care să-L aducă închinare, un popor care să fie căsătorit cu El. Dumnezeu a dorit să-i scoată din Egipt și să-i aducă într-o relație personală cu El însuși. El dorea să aibă un popor aparte, o națiune de preoți în mijlocul căroră să locuiască și cu care să aibă părtășie. Dumnezeu părtășiei, a dorit o relație de părtășie cu ei, dar ei s-au obișnuit atât de mult cu ce au văzut în Egipt, încât foarte repede au adus în mijlocul lor perversiunea Egiptului în călătoria Exodului, pentru că ei văzuseră deja acea formă de religie, acea formă de închinare.

Acum, au plecat singuri să se mute într-o țară promisă și vor deveni o națiune mare. Ultima dată când au fost într-o națiune mare, au văzut acele lucruri, și acum, când au văzut că Moise nu mai era, au spus: „Avem nevoie de o formă de închinare; avem nevoie de un ritual; avem nevoie de ceva ce putem vedea; avem nevoie de o clădire bisericască și avem nevoie de o preoție.” Așa că, au început să facă un idol, deoarece credeau că prin acel idol, ar putea avea încă o sărbătoare pentru IeHoVaH.

Vedeți? Omul are nevoie de ceva ce poate manipula, de ceva carnal ce poate fi văzut; are nevoie de ceva ce poate venera, ceva tangibil, dar Dumnezeu nu vrea aceasta. Dumnezeu vrea inima ta, vrea să fii conectat cu El.

Ei au trecut prin plăgi și au văzut mâna puternică a lui Dumnezeu lovind Egiptul, apoi au ieșit cu multă pradă de război. Au trecut prin Marea Roșie ca pe uscat, au văzut apele amare făcute ape dulci și au mâncat mană din cer, cu toate acestea, aveau nevoie de ceva mai mult, aveau nevoie de ceva în care să se poată încrede, așa că au făcut o altă formă de frunze de smochin și au spus: „Uită-te prin ce ai trecut, uită-te la ce ți-a dat Dumnezeu. Nu poți să aștepti și să nu faci nimic.” Și au început să poftescă.

Priviți la ceea ce se petrece acum. Părea religios pentru că, la suprafață era foarte religios. Și pentru că s-au săturat să aștepte ca Moise să coboare de pe munte, și s-au neliniștit, au făcut ceea ce și-au dorit cu adevărat: și-au satisfăcut propriile pofte. Ei nu au vrut să se închine lui IeHoVaH, deoarece Scriptura spune că s-au așezat să mănânce și s-au ridicat să joace. Ei au vrut o închinare care să fie plăcută pentru ei înșiși. Nu au vrut să mai aștepte revenirea lui Moise, au devenit neliniștiți, și pentru că au văzut ani de zile închinarea din Egipt, au știut cât de interesantă și de atrăgătoare este pentru fire, și în absența lui Moise, în loc să stea liniștiți și să facă ce le-a spus el, în loc să aibă încredere în Dumnezeul care i-a adus până acolo, dintr-o dată, ei au dorit o religie care să le satisfacă simțurile trupesti. Astfel, de îndată ce au făcut vitelul de aur, au declarat o sărbătoare la care s-au așezat să mănânce și să bea, apoi s-au sculat să joace. Ce au vrut ei de fapt? Au vrut să-și satisfacă dorințele firești printr-o religie și să fie totuși în ordine; să se închine și să se bucure în continuare de sărbătoare.

Vedeți? Aceasta este ceea ce nu este în ordine cu biserica americană și cu biserica din întreaga lume. Ei vor să se distreze și să numească aceasta religie, închinare; ei vor societăți; vor să aibă dansuri de rutină pe platformă; vor să se îmbrace cum doresc; vor să aibă întâlniri sociale și toate aceste lucruri; vor să aducă în biserică muzică rock and roll și să aibă o formă de închinare cât mai atrăgătoare și apetisantă pentru că doresc să-și satisfacă firea. Și ce au făcut ei? Au făcut un sistem religios pentru ei înșiși cu ordine religioase prin care voiau să se închine lui IeHoVaH în felul dorit de ei. De fapt, tot ce doreau cu adevărat, era să mănânce și să joace.

În realitate, ei nu au vrut să stea liniștiți și să aștepte să se întoarcă Moise ca să le

spună ce vrea Dumnezeu, ci au vrut să se închine, pentru că în inima omului este dorința de a se închina, dar omul vrea să se închine conform cu propriile lui dorințe, conform cu propriile lui poftte trupești.

Cain a vrut să se închine lui Dumnezeu, și Abel a vrut să se închine lui Dumnezeu, dar Abel a vrut să se închine așa cum voia Dumnezeu, așa că a așteptat o descoperire cu privire la ceea ce voia Dumnezeu. Astfel, el a știut că Sângele este acoperirea pe care o vrea Dumnezeu și a oferit sânge, prin credință. Dar când Cain a vrut să se închine lui Dumnezeu, el a dorit s-o facă după propria lui dorință, așa cum credea el că este înțelept și frumos, cum credea el că trebuie să fie oferită jertfa. Astfel, a muncit și a muncit, s-a trudit și a adus ca jertfă munca mâinilor lui, din roadele câmpului; a adus ceva frumos și ispititor, iar când a oferit-o, a adus o jertfă care i-a plăcut lui și de care s-a bucurat.

Credeți că lui Abel i-a plăcut jertfa pe care a adus-o? El a luat cel mai bun miel al turmei sale, cel pe care l-a îngrijit și l-a ocrotit cel mai mult. Probabil a fost acolo când s-a născut, poate a ajutat la nașterea lui; el l-a luat pe cel mai ales din tot ce a avut și a trebuit să-l așeze jos, să-și pună genunchiul pe el, să ia o piatră ascuțită și să-i taie gâtul. De ce? Pentru că a prins descoperirea că Dumnezeu va primi un înlocuitor, un înlocuitor nevinovat pentru păcatul meu.

Abel nu s-a închinat ca să fie mulțumit el însuși, ci a făcut ceea ce i-a spus Dumnezeu. Nu spun că nu a existat satisfacție, dar întrebarea care se ridică este, cine s-a bucurat cel mai mult de închinarea lui? Unul s-a închinat unui Dumnezeu viu, conform cu ceea ce a dorit Dumnezeu, iar celălalt s-a închinat unui Dumnezeu viu în conformitate cu ceea ce a decis închinătorul, și întrebarea este: Îi oferi lui Dumnezeu închinarea corectă? Te închini în felul în care dorește închinătorul sau te închini în felul în care trebuie să aduci închinare? Aici este locul în care intră diavolul cu viclenie în religie, și începe să-și satisfacă foamea, poftte și dorințele, pentru că omul are dorința de a se închina, flămânzește să se închine și a fost făcut ca să se închine. Astfel, diavolul intră aici și începe să polueze închinarea, începe s-o transforme într-o închinare care devine satisfăcătoare și atrăgătoare pentru carne. Și când amestecă închinarea lui Dumnezeu cu satisfacția trupească, are un program cu care va câștiga milioane. Puteți construi mega biserici pe platforma amestecării dorinței unui om de a venera un Dumnezeu adevărat, cu pofta și dorințele omului de a se închina după dorința inimii lui, iar când amestecați aceste două lucruri împreună, aveți rețeta pentru succes.

Ei au scris cărți despre aceasta și au început să le răspândească. Dar, de ce ar părăsi ceea ce le-a dat Dumnezeu și s-ar întoarce la idolatrie? Dumnezeu i-a salvat dintr-o națiune idolatră și i-a adus în propria lor țară. De ce ar aduce această perversiune cu ei, când aveau un Stâlp de Foc în mijlocul lor și puteau să-L vadă cum conducea tabăra? Aveau un Stâlp de Nor, aveau Stâlpul de Foc care stătuse între ei și egipteni și aveau o cale pe uscat prin Marea Roșie. Atunci de ce au luat vechea idolatrie și au adus-o în acest sistem? Pentru că suntem atrași de propriile poftă. Aceasta ne spune Iacov.

Să mergem la Numeri 22.1-6:

„Copiii lui Israel au pornit și au tăbărât în șesurile Moabului, dincolo de Iordan, în fața Ierihonului.

Balac, fiul lui Țipor, a văzut tot ce făcuse Israel amoriților.

Și Moab a rămas foarte îngrozit în fața unui popor atât de mare la număr; l-a apucat groaza în fața copiilor lui Israel.

Moab a zis bătrânilor lui Madian: „Mulțimea aceasta are să înghită tot ce este în jurul nostru, cum paște boul verdeața de pe câmp.” Balac, fiul lui Țipor, era pe atunci împărat al Moabului.

El a trimis soli la Balaam, fiul lui Beor, la Petor pe Râu (Eufrat), în țara fiilor poporului său, ca să-l cheme și să-i spună: „Iată, un popor a ieșit din Egipt, acoperă fața pământului și s-a așezat în fața mea!

Vino, te rog, să-mi blestemi pe poporul acesta, căci este mai puternic decât mine. Poate că așa îl voi putea bate și-l voi izgoni din țară, căci știu că pe cine binecuvântezi tu este binecuvântat și pe cine blestemi tu este blestemat.”

Știm destul de bine această poveste. Știm că în timp ce mergeau în călătoria Exodului, spre țara făgăduită, copiii lui Israel s-au lovit de Moab, iar împăratul lui Moab devine nervos și nu vrea să le dea voie să treacă prin țară. Lor le era frică pentru că știau că i-au șters pe amoriți și se temeau că vor fi șterși și ei, așa că a trimis după un profet al lui Dumnezeu și l-a rugat să coboare și să blesteme acest popor. El știa că Balaam era un profet și că ceea ce blestemă va fi blestemat, iar ceea ce binecuvântează va fi binecuvântat.

Noi știm povestea, nu vom intra în aceasta, dar știm că prima dată, Balaam a

refuzat să meargă, pentru că Dumnezeu i-a spus să nu meargă, iar când a întrebat a doua oară, Dumnezeu i-a spus să meargă. Dar nu acesta a fost planul inițial al lui Dumnezeu. Astfel, Balaam a coborât și a încercat să-l blesteme pe Israel de trei ori. De trei ori a oferit șapte tauri și șapte berbeci pe șapte altare, iar fratele Branham a spus că prin aceasta a arătat că fundamental, ei aveau fundamentele credinței. Moab era o biserică, la fel ca Israel; Moab a adus șapte jertfe curate, șapte berbeci, șapte tauri care vorbeau despre venirea lui Hristos; ei aveau un profet care putea auzi cu adevărat de la Dumnezeu; ei aveau o biserică, Israel avea o biserică. Biserica israeliților îl avea pe Moise, un profet; biserica moabiților îl avea pe Balaam, un profet; ei aveau altare, au ars jertfe și s-au închinat. Acum, biserica aceasta (moabită) s-a temut de biserica aceea (de Israel).

De ce l-a ucis Cain pe Abel? Pentru că Abel a fost o amenințare pentru religia frunzei de smochin a lui Cain. A existat un motiv pentru care l-a omorât, pentru că nu omori pe cineva decât dacă este o amenințare pentru tine. De ce l-a ucis Cain pe Abel? Pentru că faptele lui Cain erau rele. Așa spune Biblia. Deci, biserica aceasta s-a temut de biserica aceea, așa că Balac l-a chemat pe Balaam și i-a spus să-i blesteme, iar el a adus de trei ori șapte berbeci și șapte viței pe șapte altare.

Fratele Branham a spus că fundamental au fost corecți: citau Scripturile și aveau servicii. Balaam a încercat să-l blesteme de trei ori pe Israel, dar nu a reușit pentru că a putut spune numai ceea ce i-a pus Dumnezeu în gură, și de fiecare dată când a vrut să blesteme, blestemul s-a transformat în binecuvântare. Astfel, Dumnezeu i-a interzis profetului Balaam să pună blestemul asupra a ceea ce El a binecuvântat.

Așadar, exista frică, moabiții se temeau de israeliți. Aceasta este biserica chemată cu profetul epocii lor, după Cuvântul din ziua lor. Moabiții aveau un cuvânt pervertit și se temeau de această națiune în care era Dumnezeu, așa că au trebuit să vină cu un plan. Balac s-a supărat pe Balaam și i-a spus: „De trei ori te-am chemat să-i blestemi pe dușmanii mei și de trei ori i-ai binecuvântat și nu i-ai blestemat.”

În continuare voi citi câteva Scripturi care vor explica ce s-a întâmplat. Numeri 25.1:

„Israel locuia în Sitim și poporul a început să se dea la curvie cu fetele lui Moab.

Ele au poftit poporul la jertfele dumnezeilor lor, și poporul a mâncat și s-a închinat

până la pământ înaintea dumnezeilor lor.

Israel s-a alipit de Baal-Peor, și Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel.”

Au existat trei încercări de a blestema Israelul, trei încercări eșuate, pentru că în loc de blestem, a venit binecuvântare. Atunci Balac s-a enervat pe Balaam, și atunci Balaam a avut o altă abordare, a trecut direct la atac. A văzut că blestemul nu a funcționat, așa că a încercat o altă abordare.

Să mergem la versetele 16, 17 și 18:

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

„Priviți-i pe madianiți ca vrăjmași și ucideți-i,

căci și ei vi s-au arătat vrăjmași, amăgindu-vă prin vicleșugurile lor, în fapta lui Peor și în fapta Cozbiei, fata unei căpetenii a lui Madian, sora lor, ucisă în ziua urgiei care a avut loc cu prilejul faptei lui Peor.”

„...amăgindu-vă prin vicleșugurile lor...” Ei erau șmecheri și vicleni în tot ce făceau și nu era atât de simplu pe cât se părea.

„...căci și ei vi s-au arătat vrăjmași, amăgindu-vă prin vicleșugurile lor.” Te-au amăgit, adică te-au sedus, te-au înșelat: *„...amăgindu-vă prin vicleșugurile lor, în fapta lui Peor și în fapta Cozbiei, fata unei căpetenii a lui Madian, sora lor, ucisă în ziua urgiei care a avut loc cu prilejul faptei lui Peor.”*

Să citim acum din Numeri 31.15-16:

„Moise le-a zis: „Cum? Ați lăsat cu viață pe toate femeile?

lată, ele sunt acelea care, după cuvântul lui Balaam, au târât pe copiii lui Israel să păcătuiască împotriva Domnului, în fapta lui Peor; și atunci a izbucnit urgia în adunarea Domnului.”

Dintr-o dată, Moise le spune că acolo a avut loc un consiliu. Pentru că blestemul a eșuat, s-a ținut un consiliu care a funcționat deoarece Balaam i-a sfătuit pe Balac, pe moabiți și madianiți cu privire la felul în care ar putea să-și îndeplinească scopul pentru care a fost chemat, într-un mod diferit: „Deoarece blestemul a eșuat, încercați să mergeți împotriva lor pe altă cale.” Astfel, au ținut un consiliu, în care i-a sfătuit să fie vicleni în abordarea lor față de Israel.

În Apocalipsa 2.14, citim:

„Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam...”

Așadar, acum există o „învățătură a lui Balaam.” Sfatul lui Balaam a devenit acum „...învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor, și să se dedea la curvie.”

Iată ce spune profetul lui Dumnezeu despre acest subiect în **Epoca bisericii Pergam:**

„Ce a făcut Balaam când a văzut că nu poate blestema pe Israel? El i-a spus lui Balac că are o altă idee mai bună. Și l-a sfătuit să invite pe acești oameni la sărbătoarea dumnezeului lor. Și ei au avut o mare sărbătoare acolo sus, un mare festival numit „sărbătoarea lui Baal Peor,” o sărbătoare de închinare.

Balaam a zis: „Balac, îți voi da o idee mai bună, pentru că Dumnezeu nu-i va blestema, așa că iată ce trebuie să faci. Noi nu putem scăpa de ei, dar dacă îi vei invita la închinare, vei înclina balanța în favoarea ta.”

Vedeți? Exact aceasta a făcut și Constantin, de aceea este numită „învățătura lui Balaam.” Ce au făcut ei? Au primit învățătura lui Balaam în mijlocul lui Israel.

Ei i-au invitat pe israeliți la marea lor sărbătoare, la marea lor petrecere. Ce s-a întâmplat când israeliții au ajuns în mijlocul lor? Le-au văzut pe acele moabite drăguțe îmbrăcate sexy pentru că ele nu erau ca fiicele lui Israel care se îmbrăcau simplu și decent. Acum, el a folosit frumusețea, înțelepciunea și viclenia frumoaselor moabite, pentru a-i ademini pe israeliți, astfel, ei au avut o altă atracție; au fost atrași de altceva decât de ceea ce le-a dat Dumnezeu. Ceea ce le-a dat Dumnezeu părea ceva obișnuit în ochii omului, dar frumos în ochii lui Dumnezeu. Astfel, ei au început să fie atrași: „O, ele nu sunt ca fiicele lui Israel care se îmbracă simplu, ci moabitele sunt atât de drăguțe.” Ce a urmat? Au căzut în capcana întinsă de Balaam și au început să comită adulter. Balaam știa că Dumnezeu nu-i va blestema, de aceea i-a atras în această amăgire a denominațiunii, și aceasta a făcut ca mânia lui Dumnezeu să izbucnească, și mulți dintre ei au fost omorâți. „Să-L lăsăm pe Dumnezeu să-i omoare. El însuși îi va omorî dacă vom putea să-i îndepărtăm de pe calea Adevărului.”

Noi știm că exact aceasta s-a întâmplat când au mers la sărbătoarea lui Baal-Peor, și au comis curvie. Atunci, Dumnezeu a îngăduit să vină o ciumă care a omorât mii dintre ei. De ce? Pentru că au adus păcatul în mijlocul lor.

Dumnezeu a vrut ca această națiune să rămână separată și să fie condusă de El însuși. Dar ei s-au amestecat cu altă religie, aducând, ce? „Noi suntem o biserică și voi sunteți o biserică.”

Moabiții veneau din fiica cea mare a lui Lot, ea l-a avut pe Moab, deci Moab era văr cu Israel; ei erau înrudiți și credeau în IeHoVaH, pentru că veneau din Lot. Ei erau fundamentalisti dar când au început să se amestece, Dumnezeu a adus pedeapsa. „Nu voi avea acel amestec,” pentru că Dumnezeu urăște amestecul.

În mesajul **Dumnezeu nu își schimbă sensul Cuvântului**, din anul 1965, fratele Branham spune:

„Noi aflăm că Balaam a coborât acolo, și a început să-i învețe pe oameni o erezie, iar ei au mers pe calea lui Balaam care l-a învățat pe Balac și pe copiii lui Israel să comită adulter. Din această cauză, peste copiii lui Israel a venit o plagă, și într-o singură zi, au murit mii de oameni.

Și în timp ce toți erau înaintea altarului lui Dumnezeu rugându-se, a venit un israelit cu o femeie moabită, o femeie denominațională, și au intrat în cort. Atunci, fiul preotului a luat o sulită, s-a dus la ei în cort, și i-a omorât pe amândoi, oprind astfel mânia lui Dumnezeu. Voi știți că Scriptura spune aceasta.”

Tot ce era natural pentru Israel, este spiritual pentru biserică. Dumnezeu urăște curvia cu acele duhuri denominaționale, urăște amestecul Cuvântului curat cu ideile și părerile omului despre Cuvânt. „Suntem creștini. Suntem toți la fel.” Nu este același Moab cu Israel? Nu era același Dumnezeu care chema o națiune dintr-o altă națiune pentru a o separa pentru El însuși ca să li se descopere? Amin. Dar a existat o pervertire a închinării la IeHoVaH, un amestec cu idolatria; au vrut să amestece toate lucrurile împreună, exact cum se întâmplă astăzi. Tot așa a reușit și Constantin să-i împiedice pe creștini. Pentru că nu au putut să-i blesteme, au început să-i omoare, dar numărul lor creștea continuu; i-autorturat în Coloseum, dar nu i-au putut opri. Și ce a încercat să facă Constantin? A decis să-i amestece cu religia păgână din Roma, și planul lui a avut succes.

Fratele Branham a spus:

„Dar ce s-a întâmplat? Balaam a avut succes și a reușit să slăbească Israelul.”

Care era puterea lui Israel? Separarea de ceilalți. Care era puterea lui Samson? Jurământul lui de nazireu care era un jurământ de separare înaintea lui Dumnezeu, dar când a tăiat încuietorile jurământului său, și-a pierdut puterea. Care era puterea lui Israel? Separarea de toate celelalte națiuni.

Care este puterea bisericii, a Miresei Sale, astăzi? Separarea de toate celelalte confesiuni. Confesiunile sunt create de om, nu sunt de la Dumnezeu.

Planul lui Dumnezeu este Cuvântul, iar revelația Cuvântului este Planul lui Dumnezeu.

Dumnezeu i-a lăsat să meargă, să slăbească tabăra, și aceasta a murdărit toată tabăra. Dacă cineva aduce o învățătură care nu este conform cu Adevărul Bibliei, întinează toată tabăra. Dacă se ridică cineva cu o părere diferită, așa cum a făcut Core, și spune: „Ei bine, aceasta este așa și cealaltă este așa. Eu am o părere diferită,” aceasta va întina toată tabăra. Aceasta s-a întâmplat și cu tabăra bisericii de astăzi.

Prin învățătura pe care a adus-o, el a slăbit toată tabăra pentru Cades-Barnea...

Gândiți-vă că ei au mâncat din hrana îngerilor, în fiecare seară, ei au avut Cuvântul lui Dumnezeu manifestat. Ei au mâncat mană, au băut apă din Stâncă și au văzut toate minunile; ei l-au privit pe Moise și au văzut împlinindu-se cuvântul lui, profețiile și toate celelalte lucruri, totuși, ei au ascultat de acel învățător fals care a venit în tabără învățând totul greșit, și prin aceasta a slăbit tabăra câștigând foloase personale.

Trebuie să înțelegeți ceva. Ce le-a lipsit israeliților care s-au suit la sărbătoarea de la Baal-Peor? Ce le-a trebuit? Ei au avut totul. Dumnezeu le-a dat hrană în pustie, când au avut nevoie le-a dat apă și le-a oferit protecție, atunci de ce aveau nevoie? Nu aveau nevoie de nimic. Erau în siguranță la fel ca Eva în grădina Eden. Erau sub conducerea lui Dumnezeu, erau sub protecția Lui, aveau în mijlocul lor un profet, aveau Stâlpul de Foc, aveau mana care le cădea în fiecare dimineață din cer, aveau Stânca lovită care producea apă, au avut prepelițe, dar au început să murmure și au fost mușcați de șerpi veninoși. Dumnezeu le-a dat chiar și o ispășire, le-a dat un șarpe pe stâlp, la care să poată privi și să fie vindecați. Au avut vindecarea divină, au avut previziuni supranaturale, au avut protecție

supranaturală, au avut o conducere supranaturală. De ce au avut nevoie? Nu au avut nevoie de nimic. Atunci de ce s-au dus la sărbătoarea de la Baal-Peor dacă în tabăra lui Israel nu le-a lipsit nimic?

În Edenul lui Dumnezeu nu a lipsit nimic. El nu a ținut nimic ascuns de copiii Săi în Eden; și Dumnezeu nu a fost slab ca să nu le dea israeliților tot ce aveau nevoie pentru călătoria Exodului, ci ei au avut tot ce le-ar fi putut trebui. Deci trebuie să fi fost o atracție mai mare decât atracția din tabăra israelită. Singura modalitate de a te determina să părăsești ceva bun, este să găsești ceva mai bun. În ei a fost ceva care i-a făcut să le placă ceea ce au văzut; în ei a fost ceva care i-a făcut să dorească acel fel de închinare, așa că au lăsat tot și au luat corupția pentru a-și satisface propriile dorințe ale cărnii.

Este o poveste tristă, dar această poveste continuă și astăzi. Să mergem la 2 Timotei 4.9-10:

„Caută de vino curând la mine.

Căci Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit.” Dima l-a părăsit pe apostolul epocii, a lăsat Lumina neamurilor, profeția din Isaia, l-a lăsat pe omul cu descoperirea Cuvântului, l-a lăsat pe omul care a scris Noul Testament, l-a lăsat pe omul care a luat Legea și i-a adus în har, arătându-L prin Vechiul Testament pe Hristos. A avut un bărbat care era mesagerul epocii, omul care frângea Cuvântul, era acolo. În slujirea lui Pavel se împlinea ceea ce lipsea în Cuvânt. Pavel aducea adevărata descoperire a Cuvântului lui Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a folosit pentru a scrie aproape tot Noul Testament. De ce Dima nu a putut continua cu Pavel? De ce l-a părăsit? Dima l-a părăsit pe Pavel pentru că i-a plăcut *„...lumea de acum.”* A existat ceva ispititor, iar profetul lui Dumnezeu a spus că Dima nu a încetat niciodată să fie religios. El era la fel de religios ca întotdeauna dar a vrut să-și satisfacă firea și să se închine lui Dumnezeu în același timp.

În **Dumnezeul acestei epoci rele**, fratele Branham a spus:

„Notați-vă! Fiii ascultării nu au nimic comun cu fiii neascultării, deoarece cei neascultători se închină dumnezeului lor. „Oh”, spun ei, „noi credem tot ce spune Biblia”, dar acesta este un pom amestecat. Ei adaugă lumea și cunoștința ei la Cuvântul lui Dumnezeu. Vedeți? Pomul amestecat al Satanei. Ea a luat binele și răul din pomul Satanei. „Oh, noi credem Cuvântul!” Desigur, dar nu tot Cuvântul. Și Eva a crezut Cuvântul, dar i-a permis Satanei să-i dea din pomul lui; i-a permis

să pervertească numai puțin Cuvântul. Așa este, iar Biblia spune: „Oricine va adăuga sau va scoate un singur Cuvânt din cartea acestei prorocii...” El este încă același ieri, azi, și în veci! În ordine.

Această epocă rea este în întuneric, și totuși aparține de biserică.”

Credeți că această epocă malefică este plină de întuneric și totuși aparține bisericii? Vedeți, apartenența la biserică devine acoperirea lor. Aparțin bisericii, cred în Dumnezeu, dar nu credința în Dumnezeu aduce salvarea, deoarece și dracii cred în Dumnezeu și tremură. Întreaga lume crede în Dumnezeu, diavolii cred în Dumnezeu, dar trebuie să existe un popor care să-L creadă **pe** Dumnezeu, iar când Dumnezeu vorbește, când Dumnezeu Se descoperă, Îl primesc; trebuie să fie oameni care nu doar cred în Dumnezeu, ci Îl cred pe Dumnezeu. Aceasta au avut eroii credinței din Enei capitolul 11. Ei erau diferiți de restul lumii din vremea lor. Amin. Restul lumii din zilele lor credeau în Dumnezeu; în ziua lui Avraam, ei credeau în Dumnezeu; în ziua lui Noe, ei credeau în Dumnezeu și în ziua lui Daniel credeau în Dumnezeu. Este adevărat, dar Daniel L-a crezut pe Dumnezeu, Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, Noe L-a crezut pe Dumnezeu, a crezut ceea ce a spus Dumnezeu în ziua aceea pentru mântuirea sa. Noe a primit ceea ce a spus El și a acționat cum a cerut El. Noi trebuie să-L credem pe Dumnezeu, și Dumnezeu este Cuvântul; El și Cuvântul sunt același lucru. Cuvântul a ieșit de la Dumnezeu, este o parte a lui Dumnezeu și Dumnezeu a exprimat Cuvântul. Cuvântul lui Dumnezeu nu este ceva ce amestecăm și potrivim cu propria noastră gândire după propriile noastre dorințe pofticioase, ca să ne închinăm cum dorim. Este ceva care reflectă caracterul lui Dumnezeu Însuși, iar dacă Îl iubim pe Dumnezeu, Îi iubim Cuvântul, și dacă iubim Cuvântul Lui, Îl iubim pe El.

„Această epocă rea este de întuneric, și totuși aparține de biserică. Ei îl iubesc pe dumnezeul lor pentru că le permite să facă tot ce vor și nu simt nici o condamnare. Câtă vreme aparțin de biserică, nu sunt deranjați de nimeni și de nimic. Același lucru a învățat-o și Balaam pe biserică: „Haideți să ne unim, pentru că suntem la fel,” dar acesta era un truc al Satanei, iar Dumnezeu nu i-a iertat niciodată pentru că au crezut o astfel de minciună.”

Fratele Branham a avut o viziune sau un vis în care a văzut o avanpremieră a Miresei. Mai întâi vede venind prima biserică a Noului Testament, Biserica proaspăt ieșită din Cincizecime și o urmărește cum se mișcă. Toate erau curate, mărșăluiau în cadență și s-au îndepărtat. Apoi a văzut biserica mondială laodiceană care se

mișca în pas de dans, și a spus că erau vulgare și murdare, nu aveau deloc haine pe ele și se răsuceau în ritm de rock and roll. Ele au plecat mai departe și au început să cadă în prăpastie.

El era prăbușit pentru că s-a gândit: „După toată munca de predicare pe care am făcut-o, trebuie să-Ți prezint o asemenea biserică, Doamne?” Dar atunci a auzit pe cineva venind mărșăluind în cadență „Înainte soldați creștini”, și curând a văzut trecând o altă Mireasă care era la fel ca prima și care mărșăluia în cadența Cuvântului. Dar chiar în spate, la sfârșitul rândului din spate, această biserică ieșea din pas, din linie, deoarece pe măsură ce mergeau, trebuiau să treacă pe la standul de prezentare, iar acolo era Îngerul Domnului și profetul lui Dumnezeu, iar ochii lor ar fi trebuit să fie ațintiți acolo unde era Îngerul Domnului lucrând printr-un profet al Domnului. Dar ei și-au întors privirea și au început să privească la biserica lumească ce era goală și pășea în abis în ritmul muzicii rock and roll. Și pe măsură ce au început să se concentreze asupra acestui lucru, nu au mai avut privirea ațintită asupra standului de prezentare, și au început să pășească greșit și să iasă din linie, iar fratele Branham s-a trezit strigând la ele: „Întoarceți-vă în linie! Pășiți în cadență!”, pentru că El va avea o Mireasă fără pată sau zbârcitură, spălată în Apa Cuvântului, pentru că acest Cuvânt pur va spăla toate părerile omului, toate erorile religiei și toată prostia denominațiilor.

În lume sunt peste patruzeci de mii de denominațiuni, sunt toate bune? Se înșală toate? Unii au dreptate și unii greșesc? Cine decide care are dreptate și care greșeste? Cine are autoritatea să judece cine are dreptate și cine greșeste? Totul este creat de om, dar Dumnezeu a trimis în această zi un profet ca să ne scoată afară din aceste nonsensuri și să ne aducă înapoi la Cuvânt. Diavolul este atât de alunecos încât încearcă să obțină chiar Mireasa pe care El a scos-o afară și a pus-o să mărșăluiască cu Cuvântul. Astfel, încearcă s-o facă să fie interesată de ceea ce face biserica lumească, ce muzică ascultă: „Este ceva ce-mi place”, și deodată, „Îmi place rochia aceea, este drăguță. Ei sunt creștini, eu sunt creștin; ei sunt credincioși, eu sunt credincios.”

Cum au ieșit israeliții din tabăra lui Israel deși aveau un cort și Stâlpul de Foc? Cum au ieșit în dimineața aceea din cortul lor, au adunat mană, au intrat înapoi și au mâncat-o, apoi au zis: „Știi, mă gândesc să mă duc la sărbătoarea lui Baal Peor”? Cum au putut să facă așa ceva? Pentru că au început să privească la moabiți și să-i urmărească până când în interiorul lor s-a trezit o poftă, o dorință după acel fel de închinare, așa că au lăsat ceea ce era curat, bun, sfânt și sub Dumnezeu, și au

Început să se închine într-un fel care era atrăgător pentru fire.

Vă spun că în această zi, Dumnezeu strigă: „Întoarceți-vă în linie! Întoarceți-vă în cadența Cuvântului și uitați ce face biserica lumii! Uitați ce fac denominațiunile! Acolo este o tabără, dar în această tabără este Împăratul! În tabără se aude strigătul Împăratului, este Ispășirea. Aici este Mana proaspătă și curată din cer, aici este Apa curată din Stânca Hristos. Tot ce aveți nevoie este aici, deci nu aveți niciun motiv să părăsiți această tabără a Mesajului!” Nu există niciun motiv să ne întrebăm și să fim curioși cu privire la ceea ce fac ei, că fac aceasta sau că fac aceea, că sunt veri cu noi sau dacă pot face aceasta. Nu contează ce face altcineva, stați cu ochii pe standul de prezentare unde a fost prezent Stâlpul de Foc cu acel profet. Amintiți-vă, când profetul, când fratele Branham a văzut în vis prima biserică, când el a vizat biserica originală, a văzut venind acele doamne originale de la Rusalii și niciuna dintre ele nu și-a luat privirea de la Standul de prezentare. Prieteni, aceasta să fie un exemplu pentru noi, astăzi, să ne uităm ținută la Standul de prezentare. Nu luați propria voastră idee și propriul raționament, pentru că de îndată ce începeți să vă uitați la biserica lumească și spuneți: „Bine”, dintr-o dată raționamentul începe să lovească. Este într-adevăr atât de rău? Adică, ce este rău în aceasta? Ceea ce faceți este rău. „Știu că fratele Branham a spus aceasta, dar eu nu o văd cu adevărat în Scripturi.” Doar pentru că voi nu o vedeți în Scripturi, nu înseamnă că nu este în Scripturi.

Profetul lui Dumnezeu a predicat întotdeauna Scripturile și predicând întotdeauna Scripturile, a putut să nu citeze versetul, dar tu să fii sânguincios și să spui: „Îl voi găsi pentru că este în Biblie.” Mesajul acesta este Cuvântul lui Dumnezeu restaurat înapoi la biserică, pentru că omul L-a stricat. Biserica catolică a luat Bibliile de la oameni, i-au dezbrăcat și nu i-au lăsat să aibă Cuvântul lui Dumnezeu, dar Dumnezeu a fost credincios și în epoca lui Luther a început să restabilească și să aducă Cuvântul înapoi. Și care este scopul lui Dumnezeu? El a încercat să scoată un Exod din denominaționalism prin care să aducă oamenii înapoi în tabăra Lui, astfel încât să Se poată descoperi pe Sine Miresei Sale și să poată fi unit cu Ea, iar Ea să poată fi unită cu El și numai cu El, și să nu-L amestece cu ideile omenești, cu conceptele grupărilor omenești, cu seminare și înțelegeri teologice.

Ceea ce vreau să vă spun este că cred că este rușinos să fii în tabăra lui Israel în ziua aceea, să te trezești și să mănânci mana căzută de sus, să vezi Norul peste cort, apoi să îți întrebii vecinul ce fac moabiții.

„Ce ai auzit despre sărbătoarea de la Baal-Peor?”

„Păi, am auzit aceasta și aceea.”

„Ai auzit că au avut aceasta?”

„Da.”

„Aceasta nu poate fi atât de rău pentru că ne închinăm la IeHoVaH.” Când se roagă, ei spun că se roagă la Isus Hristos, dar urăsc Cuvântul Său și se răzvrătesc împotriva poruncilor Lui. Știi, ei spun că cred, dar fac totul contrar cu ceea ce ne-a învățat profetul. Spuneți: „Ne trezim de dimineață, mâncăm niște mană și ne uităm la Stâlpul de Foc”, apoi ziceți: „Mulțumesc, Doamne, aceasta este tot ce vreau. Nu vreau nimic altceva decât Cuvântul Tău, nu vreau nimic mai mult decât Cuvântul descoperit. Vreau tot ce ai Tu pentru mine. Nu vreau propria mea idee, nu vreau propria mea dorință, nu vreau să mă închin doar într-un fel care mi se pare bun, ci vreau să-Ți aduc închinarea pe care o vrei Tu, Doamne. Vreau să-ți aduc o închinare care să-ți placă Ție, vreau să-ți aduc o închinare care să se potrivească cu fiecare Cuvânt din această Carte pe care mi-ai dat-o.

Dumnezeu nu a restaurat această Biblie înapoi în biserică Sa pentru ca noi să respingem jumătate din ceea ce este în Ea, ci ne-a restaurat-o și a trimis în această zi un profet, ca să dovedească faptul că este încă adevărată, că este încă aplicabilă, că descoperirea de astăzi ne va păstra în continuare. El a trecut peste întinderi mari pentru a ne aduce o Biblie și un profet cu neprihănirea care ne va aduce înapoi interpretarea corectă a acestui Cuvânt, ca să nu ne întrebăm ce fac moabiții și să privim la o biserică ce merge în uitare. El vrea să ne trezim în fiecare dimineață și să spunem: „Sunt atât de mulțumit și de recunoscător, deoarece acesta este singurul lucru pe care mi l-am dorit toată viața.”

Pot depune mărturie că, de când am fost copil, de pe vremea când eram un băiețel, singurul lucru pe care l-am dorit a fost Dumnezeu. Niciodată nu am vrut o biserică, niciodată nu am vrut o religie, ci l-am dorit pe Dumnezeu, dar nu știam ce este, așa că am crezut că trebuie să merg la biserică ca să-L găsesc pe El; am crezut că trebuie să cred ca părinții mei ca să-L găsesc; am crezut că trebuie să fac ceea ce spunea predicatorul, ca să-L găsesc pe El. Dar Dumnezeu a semănat în mine o sămânță, iar acea sămânță l-a vrut pe El și numai pe El; nu am vrut ca orice să fie amestecat cu El, nu am vrut o hibridare făcută de om, nu am vrut nimic care să vină chiar din gândirea mea, ci tot ce am vrut era Dumnezeu. Și dacă tot

ce vrei este Dumnezeu, am vești bune: aceasta este dezvăluirea lui Dumnezeu, aceasta este dezvăluirea Planului Său în ultima zi, aceasta este dezvăluirea Tainei lui Dumnezeu.

De ce, noi, ca și credincioși, vrem să ne uităm la ceea ce face altcineva? Ar trebui să fim atât de atrași de Mană, atât de atrași de Apa dulce, și de Stâlpul de Foc, încât să nu mai avem o altă atracție, pentru că atunci când ești adus la Cuvântul Lui, nu ai nevoie de legalism, nu ai nevoie de ritualuri, nu ai nevoie de rânduieli, de ordine bisericești, nu mai ai nevoie de nimic din toate acestea. Nu trebuie să spui: „Ei bine, pentru a merge la biserică aceasta, trebuie să te îmbraci așa, trebuie să arăți așa și trebuie să faci așa.” Nu ai nevoie de aceasta, dacă tot ce te atrage este Cuvântul lui Dumnezeu, atunci Cuvântul lui Dumnezeu este disponibil. Dacă ești atras de Cuvântul lui Dumnezeu și vezi că Cuvântul Lui spune ceva, zici: „Amin”. Când vezi că Cuvântul lui Dumnezeu spune să te porți în felul acesta, „Amin”; Cuvântul lui Dumnezeu spune să mergi la biserică, tu spui: „Amin”. Nu pentru că trebuie să împlinesc o poruncă, ci pentru că sunt un credincios, sunt atât de atras Cuvânt încât nu pot fi distras de la El.

Ați văzut vreodată un cuplu de adolescenți care se pregătesc să se căsătorească? Ei nu sunt distrași de nimic. Voi stați în aceeași cameră, toți vorbesc, dar ei sunt... „Hei, hei, hei, sunt oameni aici!”, privesc unul la celălalt, iar cineva spune: „Cum ar fi să ne completăm? Poate putem face parte din conversația voastră.” Ceilalți prieteni ai lor nu primesc aceleași mesaje text pe care le primesc ei, nu primesc vizitele. Ceva s-a schimbat, deoarece există o atracție, iar acea atracție elimină distragerea atenției. Nu trebuie să avem o religie forțată, să batem pe cineva la cap: „Nu trebuie să faci aceasta, să nu faci aceea, să nu faci cealaltă!” Oh, dacă ești atras vreodată de Isus Hristos, nu vei mai fi distras de lucrurile lumii, de toate filmele, distracțiile și moda lumii, de locurile de divertisment și ce ceea ce face orice altă biserică. Nimic din toate acestea nu mai contează pentru că sunt atât de mulțumit de aceasta! Nici măcar nu m-am uitat în sus să văd.

Dar există o atracție care poate duce la o distragere a atenției de la lucrurile lui Dumnezeu; aceasta este ceea ce încearcă să facă diavolul în această zi.

Să mergem la Numeri 23.9. Acesta este Dumnezeu care vorbește prin Balaam în timp ce acesta încerca să blesteme pe Israel:

„Îl văd din vârful stâncilor, Îl privesc de pe înălțimea dealurilor: Este un popor care

locuiește deoparte și nu face parte dintre neamuri.”

Atunci când Dumnezeu S-a uitat în jos, a văzut ceea ce a vrut: a văzut o națiune care stătea deoparte, singură și nu era socotită împreună cu celelalte națiuni. Ce vrea Dumnezeu acum? El vrea o Mireasă care va ieși din biserici și nu va fi socotită cu denomi-națiunile. Ea va rămâne singură cu Dumnezeu și cu Cuvântul Său, și va lăsa Cuvântul Său să fie Lumina ei călăuzitoare. Amin.

Fratele Branham spune în **Epoca Bisericii Pergam**:

„...În ciuda faptului că Balaam știa cum trebuie să se apropie de Dumnezeu ca să primească descoperirea Domnului, și era înzestrat cu putere, el era totuși un episcop din grupul fals. Ce a făcut el? Ca să câștige favoarea lui Balac, el a născocit un plan prin care l-a silit pe Dumnezeu să pedepsească Israelul și să-l lovească cu moartea. Același lucru s-a întâmplat în Eden. Atunci, Satan a știut că dacă o va face pe Eva să cadă în trup, îl va determina pe Dumnezeu să judece păcatul prin moarte.

Așadar, Balaam știa că dacă va putea să-l facă pe Israel să păcătuiască, Dumnezeu va fi obligat să-l lovească cu moartea. Astfel, el a făcut un plan prin care a atras poporul Israel să vină ca să se amestece cu păcatul. Pentru aceasta a trimis invitații să vină la serbarea lui Baal-Peor. „Veniți să vă închinați cu noi.”

Fără îndoială, Israel văzuse sărbătoarea egiptenilor”, înapoi, în denumirile din care au fost scoși, „așa că s-au gândit că nu fac nimic rău dacă se duc acolo ca să-i privească și dacă vor mânca chiar împreună.” Doar puțină participare, un pic de amestecare. Unde au văzut aceasta? În Egipt.

„Ce rău este în faptul că avem părtășie? Trebuie să ne iubim ... altfel cum am putea să-i atragem de partea noastră? Nu este nici o greșeală în faptul că suntem prietenoși.” Vedeți, așa s-a gândit și Israel. Dar când fetele moabite au început să danseze îmbrăcate sexy, apoi să se dezbrace în timpul dansului, ei au început să se răsucească în ritm de rock and roll, li s-a trezit pofta și astfel au fost atrași în curvie, ceea ce a făcut ca Dumnezeu să omoare douăzeci și patru de mii de oameni în mânia Lui.

Același lucru l-a făcut și Constantin și apoi urmașii lui, de la Niceea încoace. Ei au invitat poporul lui Dumnezeu la Conciliile lor și astfel biserica s-a așezat să mănânce și să bea, după care s-a sculat și a jucat, adică a acceptat așa zisele

tradiții strămoșești care nu sunt altceva decât ceremonii și serbări păgâne vopsite creștinește. Ea a fost prinsă, a comis curvie și Dumnezeu a părăsit-o. Când un om se întoarce de la Cuvântul lui Dumnezeu și se alătură unei biserici, în loc să primească Duhul Sfânt, acel om moare, este mort, este ceea ce este. Nu intrați într-o biserică, nu intrați într-o organizație și nu acceptați tradiții, crezuri sau orice altceva care ia locul Cuvântului, căci dacă faceți aceasta sunteți morți spiritual. Sunteți morți pentru veșnicie, despărțiți de Dumnezeu.

Așa s-a întâmplat în fiecare epocă a bisericii. Dumnezeu îi eliberează pe oamenii care ies din lume, sunt spălați prin Sânge, sfințiți prin Cuvânt, trec prin apa botezului și sunt umpluți cu Duhul Sfânt, dar după un timp, dragostea dintâi se răcește, iar cineva vine cu ideea că ar trebui să se organizeze ca să reziste și să-și facă un nume. În generația a doua, ei sunt deja organizați, așa că merg mai departe fără Duhul lui Dumnezeu, având doar o formă de evlavie și de închinare, sunt morți, deoarece s-au hibridat cu forme, crezuri și doctrine fără viață.

Balaam a reușit să ducă Israelul în curvie. Ați știut că desfrânarea trupească este de fapt același duh în care zace religia organizată?”

Astfel, toți curvarii vor fi aruncați în focul iadului unde vor avea partea lor. Dar același lucru se va întâmpla și cu organizațiile. Desigur, curva și fiicele ei vor fi aruncate în iazul de foc. Denominațiile nu vin de la Dumnezeu.

Acestea sunt motivele pentru care aceste întâmplări din Vechiul Testament sunt atât de oportune pentru noi. Ceea ce se întâmplă în mod natural cu Israelul, se întâmplă și cu noi, dar acum este spiritual, aceleași duhuri sunt vii astăzi pentru că duhurile nu mor.

„Astfel, ceea ce s-a întâmplat cu Israel ca națiune, fizic, s-a întâmplat cu biserica, prin aceleași duhuri care au intrat și au provocat curvie spirituală și adulter. Așa cum am spus, duhul desfrânării este duhul organizației și toți curvarii vor fi aruncați în iazul de foc, unde vor avea parte lor. Aceasta este ceea ce crede Dumnezeu despre organizare. Da, domnule. Curva și fiicele ei vor fi aruncate în iazul de foc. Denominațiunile nu vin de la Dumnezeu. Ele nu au fost și nici nu vor fi vreodată de la Dumnezeu deoarece este un duh greșit care desparte poporul lui Dumnezeu în ierarhie și laici. Prin urmare, este un duh greșit care separă oamenii de oameni. Aceasta fac organizațiile și denominațiunile. În momentul în care se organizează, se despart de Dumnezeu și săvârșesc curvie spirituală.”

De ce? Pentru că Soțul lor este Isus Hristos, Cuvântul, iar când încep să flirteze cu altcineva, încep să-și dorească altceva decât pe Hristos. Ei nu vor să-L arunce pe Hristos, încă Îl vor pentru că au nevoie de El pentru a ajunge în cer și pentru a fi eliberați când sunt bolnavi; au nevoie de toate beneficiile căsătoriei cu Hristos, dar vor să cocheteze puțin, așa cum făceau înainte de a se căsători, din cauza felului în care le face să se simtă, atrăgătoare și plăcute, dar Hristos vrea o Mireasă care Îi aparține doar Lui.

Să mergem la Ioan 6.67-68. Noi am mai citit lucrul acesta, dar vreau să-l citim din nou împreună. Isus le-a spus deja că: *„Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și nu beți Sângele Lui, nu aveți parte cu Mine.”*

„Vorbirea aceasta este prea de tot.”

Atunci El le-a zis: *„Dar dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?...”* Când au auzit aceasta, unii din ucenici au plecat.

„Atunci, Isus a zis celor doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?”

„Doamne”, I-a răspuns Simon Petru, „la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.”

Petru era atras de Cuvântul Vieții veșnice. *„Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.”*

Isus le-a răspuns: „Nu v-am ales Eu pe voi, cei doisprezece? Și totuși unul din voi este un drac.”

Vorbea despre Iuda, fiul lui Simon, Iscarioteanul, căci el avea să-L vândă; el, unul din cei doisprezece.” (v.69-71).

Isus a făcut niște afirmații foarte dure, fără să dea explicații. Când au auzit afirmațiile Lui dure, care nu puteau fi înțelese intelectual, zeci și sute s-au îndepărtat de El, iar în cele din urmă, El s-a întors spre cei doisprezece și le-a zis: *„Voi nu plecați?”* Atunci Petru, care a avut o descoperire despre Cine era Isus Hristos, a spus: *„Unde să mergem? Numai Tu ai Cuvintele Vieții veșnice.”* Aici, el spune de fapt, că nu există niciun alt loc în care ar putea obține ceea ce vrea. Ceea ce spunea Petru, era că voia Cuvintele Vieții veșnice. *„Unde să mă duc? Numai Tu ai ceea ce vreau. Tu singur ai lucrul pe care mi-l doresc.”*

Unde să mă duc să găsesc mintea lui Dumnezeu, Mesajul orei? Unde altundeva vei găsi Cuvântul Vieții veșnice? Biblia prinde Viața, Cuvântul a fost readus la locul potrivit. Când Îl părăseau mase de oameni, când era respins din toate părțile și presiunea era în creștere, Isus nu a încercat să țină pe nimeni, deoarece voia ca fiecare să vină prin credință, prin descoperire, nu prin ademenire, nu prin intelect sau prin emoții. Amin. Isus nu lucra cu niciunul din acele lucruri. El le dădea Cuvântul și îi lăsa să cadă, le dădea Cuvântul și-i lăsa să cadă; făcea toate acestea fără să încerce să-și convingă adunarea, fără să încerce să-i tragă pe oameni. El s-a uitat la cei doisprezece, și nu a fost nervos, nici nu s-a temut, deoarece știa că: *„Tot ce Mi-a dat Tatăl va ajunge la Mine și Eu nu voi pierde pe niciunul din cei pe care Mi i-a dat.”* El s-a uitat la Petru și la ceilalți și le-a zis: „Băieți, voi nu vă duceți?” El nu le-a spus: „Vă rog să rămâneți”, ci i-a întrebat: „Voi nu vă duceți?” Atunci Petru a zis: „Nu există niciun alt loc în care să pot merge să primesc lucrul după care flămânez.”

Astăzi, tu și eu putem merge oriunde dorim, dar am găsit un singur loc, iar locul acela este Cuvântul restituit în ceasul acesta, este Mesajul acesta pe care ni l-a dat Dumnezeu. Noi am găsit un loc care să satisfacă ceea ce am dorit și după care am tânjit toată viața. Există un singur loc, iar atunci când Se deschide acest Cuvânt, începe să scoată Viața din interiorul meu unde este pusă. Nu este o religie, nu este o frunză de smochin, ci în interiorul meu există o Viață reală, deblocată de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu mai este o viață pe care o trăiesc eu, ci este Viața pe care o trăiește El în mine. Există un singur loc, iar acel singur loc este în Hristos, și Hristos este Singurul care are Cuvântul Vieții veșnice. Să devenim atât de mulțumiți, atât de îndrăgostiți, atât de flămânzi, încât nu contează câți oameni se îndepărtează, câți oameni spun ce spun, nici cât este de ispititor și de frumos. Nu există nicio altă frumusețe pe care s-o vedem. Noi l-am privit și l-am văzut cum a fost disprețuit și respins. Așa l-a văzut Petru în trup, dar pentru el a existat o altă atracție.

Haideți să mergem la Ieremia 15. Voi citi câteva Scripturi la rând, în timp ce încheiem. Ieremia 15.16:

„Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne, Dumnezeul oștirilor!”

Această Scriptură vorbește despre voi. Să o citim din nou și să-mi spuneți dacă

această Scriptură vorbește despre voi.

„Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne, Dumnezeul oștirilor!”

Dacă Cuvântul Lui este bucuria inimii tale, nu-ți face griji, pentru că nu va exista nicio altă atracție. Amin.

Să mergem la Psalmul 119. Vă recomand să citiți toți în săptămâna aceasta Psalmul 119. Este cel mai lung Psalm din Biblie, dar ceea ce am găsit tot timpul aici, este dragostea pentru lucrurile lui Dumnezeu. Tot Psalmul 119 este numai respect, iubire și teamă față de Cuvântul lui Dumnezeu. Cel mai lung capitol din toată Biblia vorbește despre cât de mult iubește scriitorul Cuvântului lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu. Se hrănește cu Cuvântul lui Dumnezeu și meditează la Cuvântul lui Dumnezeu.

Să privim versetul 72: *„Mai mult prețuiește pentru mine legea gurii Tale decât o mie de lucruri de aur și de argint.”*

Să mergem la versetul 103: *„Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea!”*

Versetul 127: *„De aceea, eu iubesc poruncile Tale mai mult decât aurul, da, mai mult decât aurul curat.”*

Acesta este un om atras de Cuvânt, dar a găsit cea mai mare atracție din viața lui. *„Valorează mai mult decât aurul, valorează mai mult decât argintul și este mai dulce decât mierea în gura mea.”* Aceasta a găsit Petru. L-a înțeles Petru în ziua în care a vorbit? Nu, dar el a găsit lucrul care satisfăcea ceea ce era în el, așa că a spus: *„Unde să mergem? Tu singur ai Cuvintele Vieții veșnice.”* Dar Isus a răspuns: *„Nu v-am ales Eu pe voi doisprezece? Totuși, unul dintre voi este un drac.”*

Iuda a fost ales de Isus Hristos, dar el a fost de la început un drac și nu a avut ceea ce a avut Petru. Se părea că slujba pierdea totul, însă Petru a spus: *„Nu avem unde să mergem. Există o singură Fântână care ne poate da această Apă curată.”* Dar Iuda a fugit și a schimbat Cuvântul Vieții veșnice cu treizeci de arginți. Iuda a fost atras de altceva, atracția din viața lui nu a fost Isus Hristos.

Nu vreau să fiu un Iuda. Știu oameni care L-au vândut pe Hristos pentru mult mai

puțin decât treizeci de arginți; L-au vândut pentru un bărbat, L-au vândut pentru o femeie, L-au vândut pentru o slujbă, L-au vândut pentru membrii familiei. Adevărul este că au lăsat Cuvântul lui Dumnezeu și L-au respins pentru mai puțin de treizeci de arginți. Dar pe acest pământ există un popor care nu poate găsi plăcere în nimic altceva, decât în această Stâncă lovită, în această Mană din cer, în acest Cuvânt care ne-a fost restaurat în ceasul acesta.

Vreau să vă spun că tot ce vă atrage, se va manifesta în cele din urmă. Eu spun: „Dumnezeule, sunt atras de Cuvântul Tău. Ține-mă smerit.” Cel mai mare lucru din viața mea este această Mană. Cel mai mare lucru pe care l-am gustat vreodată este Apa curată și proaspătă care curge de la tronul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt este porțiunea noastră: acest Cuvânt este carnea noastră; acest Cuvânt este Viața noastră. Să nu ne lăsăm distrași de nimic altceva. Să nu ne facem griji în legătură cu moabiții, cu aceasta sau cu cealaltă, ci să privim în fiecare dimineață în tabăra israeliană și să spunem: „Nu există nicio plecare!”

Să ne plecăm capetele și să ne rugăm. Doamne Isuse, Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău. Ești un Dumnezeu atât de bogat! Vreau să spun că Îți sunt recunoscător, Doamne, că ai pus înăuntrul meu Ceva ce nu aș fi putut pretinde că am primit din punct de vedere intelectual, dar Tu ai pus în inima mea credință, mi-ai dat capacitatea de a Te crede, Doamne. Dumnezeule, vreau să stau ca Petru și să declar: „Unde să mă duc, Doamne? Tu singur ai Cuvintele Vieții veșnice.” Aceasta vreau, Doamne, Viața Ta, Viața Cuvântului trăind în mine. Vreau să fiu unit cu Tine, Te vreau pe Tine și numai pe Tine. Dumnezeule, mă rog să ne ții departe de ideile omului, ține-ne departe de pofta cărnii, de pofta ochilor și de mândria vieții. Pe măsură ce Te urmăm, mâncăm Mana care cade zilnic asupra noastră și bem din Stâncă lovită. Te rog, Doamne, să scoți din noi orice dorință pentru lume, pentru ca cea mai mare dorință a noastră să fii Tu și numai Tu singur. Dumnezeule, ajută-ne să rezistăm tentației de a privi la ceea ce face orice alt grup de oameni și ajută-ne să Te urmăm numai pe tine, Doamne, ca indivizi. Să nu ne uităm nici în dreapta, nici în stânga, ci să ne ținem ochii ațintiți la Tine, fiindcă vrem să fim atenți la acel stand de prezentare, să rămânem concentrați asupra Lui, astfel încât să putem prinde semnalul și să știm că pașii ne ajută să rămânem adevărați, oh, Doamne, pentru că harul tău în viața noastră, ne-a adus până aici și ne vei duce până la capăt.

Dumnezeule, nu vrem nicio altă atracție în viața noastră, pentru că atracția Cuvântului este pentru noi mai mare decât aurul și argintul, este mai dulce decât

cel mai dulce fagure de miere, este Viața noastră. Dumnezeu, binecuvântează-Ți poporul și Te rog să mergi cu noi în timp ce plecăm, și plecăm bucurându-ne pentru că am găsit Perla cea mai de preț, Ceva pentru care merită să vindem toate celelalte lucruri și s-o luăm doar pe aceasta. Suntem atât de încântați pentru că am găsit Fântâna Apelor Vieții, am găsit Pâinea Vieții, Doamne, am găsit Sursa. Prin harul Tău, ne-ai scos din Egipt, Doamne. Dumnezeu, nu ne lăsa prinși într-o sărbătoare a lui Baal-Peor, ci ajută-ne să-Ți rămânem fideli, prin harul Tău, prin voința Ta în viața noastră. Ne angajăm față de Tine și Îți mărturisim că ești cea mai mare iubire a noastră, Te iubim mai presus de toate celelalte lucruri. Ne consacram pe deplin Ție, în Numele lui Isus Hristos. Amin.